

๑

เด็กคนนี้เป็นใคร

“เด็กคนนี้เป็นใคร”

นายแพทย์ปราณกันต์ ชติโชติอนันต์ กุมารแพทย์ด้านระบบการหายใจถามผู้หญิงตรงหน้า ซึ่งเป็นอดีตภรรยาที่เคยรักกันปานจะกลืนกิน

หนึ่งปีหลังจากหย่ากัน เขาไม่รู้ว่าเธอหายไปไหน ทำอะไร แต่เด็กน้อยตรงหน้าคนนี้น้ำตาเหมือนเขา เลือดกรุ๊ปเดียวกับเขา แถมเกิดหลังวันหย่าเจ็ดเดือน ถ้าแก้วกิริไม่คบชู้ เด็กคนนี้ก็ต่อเป็นลูกของเขาอย่างแน่นอนที่สุด

“ผมถามว่าเด็กคนนี้เป็นใคร”

แก้วกิริมองแพทย์ผู้ตรวจของลูกสาวหนึ่งๆ เธอรู้ว่าถ้ามาโรงพยาบาลนี้ก็อาจจะเจอเขา แต่เธอก็มา เพราะผู้ชายคนนั้นไม่มีความสำคัญอะไรกับเธอเลย ลูกสาวต่างหากที่เธอจะไม่รอช้าสักวินาทีให้ต้องเสี่ยงอันตราย

“ลูกของฉัน”

“ห้องตั้งแต่เมื่อไหร่”

“นี่ไม่ใช่คำถามของหมอเด็กมังคละ รบกวนคุณหมอช่วยตรวจอาการ

ลูกสาวฉันเหนื่อยค่ะ ฉันพาลูกมาหาหมอ ไม่ได้มาหาหมอเอง”

แม้รู้ว่าอีกฝ่ายจะต้องตกใจที่จู่ๆ ก็เจออดีตภรรยาและยังมีลูกแล้ว เสียด้วย แต่ขอโทษ นานี่นี่นายคือหมอไม่ใช่สามีเก่า ช่วยทำตามหน้าที่ก่อน แล้วค่อยมาถาม

“ใครเป็นพ่อเด็ก” ปราณกันต์ลุกขึ้นจากเก้าอี้มาตรวจแม่หนูน้อยที่ใบหน้าแดงก่ำเพราะพิษไข้และในดวงตาปรากฏหยาดน้ำจางๆ เพราะเพิ่งผ่านการร้องไห้จนงมมา แต่ยังไม่วายถามต่อ...

แก้วกิริถือนหายใจพริต...นี่ก็ไม่ใช่คำถามของหมอเด็ก

“นี่คือคำถามของหมอเด็ก”

นายแพทย์หนุ่มเห็นสีหน้าอดีตภรรยาที่รู้แล้วว่าภายในใจนั้นคิดสิ่งใดอยู่ โดนตอกมาแบบกระชั้นชิดกลางแสงหน้าแบบนั้นแก้วกิริจึงซิ่งตาดูใส่ ใช้หน้าที่ในทางมิชอบซัดๆ

“ไม่มีค่ะ”

“ทำไมไม่มี”

ปราณกันต์ยังถามต่อขณะทำการตรวจ แสร้งทำเป็นไม่เห็นสีหน้าญาติคนไข้ เขาเงี่ยหูฟังเสียงปอดของเด็กน้อยและเสียงของอดีตภรรยา

“ผู้ชายไม่เอาค่ะ ชัดเจนพอไหมค่ะ”

“ได้บอกเขาไหมว่าห้อง”

เมื่อเขาตรวจด้านหน้าเสร็จก็เปลี่ยนไปตรวจด้านหลังซึ่งเธอก็อำนวยความสะดวกให้อย่างรู้หน้าที่ ทั้งหน้าที่มารดาและหน้าที่อดีตพยาบาลผู้ช่วย นายแพทย์ปราณกันต์

“คำถามนี้ไม่ใช่คำถามของหมอเด็ก ฉันขอไม่ตอบค่ะ”

“แสดงว่าไม่ได้บอก คิดจะซุบเด็กไว้คนเดียวละสิ”

“ลูกไม่ใช่สิ่งของ เขาเป็นเลือดเนื้อของฉัน ฉันมีสิทธิ์ที่จะครอบครองเขาอย่างชอบธรรม และไม่เกี่ยวอะไรกับหมออย่างคุณ รบกวนช่วยตั้งใจตรวจหน่อย ลูกสาวฉันไม่สบายมาก”

แกวกินเรียอมพาลูกมารักษาที่นี้ทั้งๆ ที่รู้ว่ามิเขาอยู่ก็เพราะว่าโรงพยาบาลนั้นอยู่ใกล้ที่สุด เธออยากให้ลูกได้รับการรักษาโดยเร็ว ไม่เช่นนั้นเธอไม่มีทางมาเหยียบที่มีรอยเท้าของผู้ชายอย่างปรารถนาคันต์เหยียบอย่างฝากรอยไว้ทุกที่เช่นนั้นแน่ แต่ตอนนั้นเธอรู้สึกเหมือนว่าตัดสินใจผิดพลาดที่สุดเสียแล้ว

“เสียงปอดปกติ ทั้งหน้าและหลังไม่มีอะไรมีปัญหา ไหนลองจับลูกอ้าปากสิ”

ปรารถนาคันต์ไม่ได้นิ่งนอนใจ ยิ่งรู้สึกคลุมเครือต่อเด็กน้อยตรงหน้าเขาก็ยิ่งร้อนใจกับอาการป่วย ถึงจะถามนอกเรื่องแต่เขาก็ตั้งใจทำหน้าที่เช่นกัน

“คนไข้ค่ะ”

แกวกินรีแก้ไขให้ทันที ใครจะมาเรียกลูกสาวของเธอว่าลูกเพราะความเอ็นดูก็ได้ทั้งนั้น ยกเว้นผู้ชายตรงหน้าคนนี้ เขาไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะคิด

ปรารถนาคันต์ชะงักมือที่เลื่อนไปหยิบไม้กดลิ้นเพื่อตรวจลำคอ ไบหน้าหล่อเหลาเคร่งเครียดกว่าปกติเพราะอดีตภรรยาหันกลับมาประสานสายตากับเขา ญาติผู้ป่วยได้ยื่นอะไรผิดหูผิดตาหน่อยไม่ได้เลย

“เวลาอยู่กับแม่เด็กผมก็เรียกว่าลูกทุกคน”

“ผมควรเปลี่ยนแปลงตนเองได้แล้วค่ะ เพราะไม่ใช่ทุกคนจะพอใจหรือเห็นเป็นเรื่องปกติที่หมอทำแบบนี้”

“นี่คุณไม่พอใจที่ผมเรียกคนป่วยว่าลูก หรือไม่พอใจที่ผมรู้ว่าคุณมีลูกกันแน่”

“ไม่มีเหตุผลที่ฉันต้องไม่พอใจนี่คะ หมอไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน ฉันจะมีลูกหรือไม่ หมอก็ไม่เกี่ยว มีเหตุผลอะไรที่ฉันจะต้องไม่พอใจ ฉันแค่ไม่ชอบให้ใครก็ไม่รู้มาเรียกด้วยความสนิทสนมแบบนี้ก็เท่านั้น และหมอเชื่อเถอะค่ะว่าพ่อแม่สมัยนี้ก็ได้ชอบนักรอก ที่ลูกของเขาถูกใครก็ไม่รู้มาเรียกลูกอย่างนั้นลูกอย่างนั้น”

“ไว้ให้มีข้อร้องเรียนแล้วผมจะเปลี่ยนให้แล้วกัน ประคองลูกอ้าปากสิ”

“เขียนได้ที่ไหนคะข้อร้องเรียน”

“ลงไปชั้นหนึ่ง เคาน์เตอร์ถัดจากหน้าโถง หรือจะเข้าไปเขียนในเว็บก็ได้ เอาไอดีไลน์มาสิ เดี่ยวผมส่งลิงก์ให้”

“ไม่ต้องค่ะ ฉันหาเองได้”

“ก็แล้วแต่” ปรานกันต์ไหวไหล่เล็กน้อย ขยับเข้าไปใกล้สองแม่ลูกมากขึ้น “ไหนลูก ขอหอมดูคอหน่อยนะคะคนเก่ง” ไม่อยากให้เรียกก็จะยิ่งเรียกถี่ๆ แก้วกีนหรืออยากแหย่ไม้กดลิ้นมาที่มคอหอยคนพูด แต่จำต้องก้มหน้ามองลูกในอ้อมแขนและประคองร่างเล็กให้อยู่นิ่ง

“คอแดง ต่อมทอนซิลบวมเล็กน้อยแต่ยังไม่เป็นหนอง ต้องให้ยาฆ่าเชื้อและนอนให้น้ำเกลือดูอาการสักสองสามวัน ลูกกินนมอะไรอยู่ตอนนี้”

“คนไข้กินนมแม่ค่ะ”

แก้วกีนรีให้ลูกกินนมแม่มาตั้งแต่เกิดและตั้งใจว่าจะให้กินจนครบสองขวบ ตอนนี้เพิ่งเข้าเดือนที่ห้าได้สองวัน แก้วกัลยาจึงกินได้แต่นมแม่อย่างเดียว

“หี...” แปลกหูดีเหมือนกัน แพทย์เรียกลูก ญาติเรียกคนไข้ ปรานกันต์อยากเชกหน้าผากอดีตภรรยาสักที ไม่รู้จะจริงจังอะไรนักหนา “งั้นก็ดี เดี่ยวผมจะสั่งยาและแอดมิทให้ตอนนี้เลย แต่ทันทีที่ถึงวอร์ดรีบให้ลูกกินยาฆ่าเชื้อทันทีเลยนะ”

“ถ้าไม่ได้เป็นอะไรมาก หอมสั่งแต่ยากีพอค่ะ เราไม่พร้อมแอดมิท”

“ทำไม กลัวผมจะบุกไปหาสิ” ปรานกันต์ดักอย่างรู้ทัน

แก้วกีนรีก็ตั้งหลักไว้อย่างมั่นคงจึงตอบกลับทันควัน

“หมอดีที่ไม่ทำการเยี่ยงโจร คุณหมอก็ดูไม่น่าเลว ฉันไม่ได้กลัวค่ะ แค่ไม่สะดวก”

ไม่น่าเลว...จากแวตตาเธอกำลังตะโกนด่าว่า ‘เลวโคตรๆ’ ออกมาต่างหาก ปรานกันต์เหยียบที่เปิดฝาถังขยะติดเชื้อแล้วหย่อนไม้กดลิ้นในมือทิ้งไป

“ทำไมถึงไม่สะดวก ถึงลูกจะยังไม่เป็นอะไรหนักแต่อาการก็ไม่ค่อย

เห็นได้ชัดว่าคุณเองก็ร้อนใจ ไม่งั้นคงไม่ยอมมาที่นี่หรอกจริงไหม แล้วจะ
กระเตงลูกกลับไปเพื่ออะไรในเมื่อไม่กลัว”

สีหน้าแก้วกิริไม่มีความตกใจใดๆ ตอนเจอกันสักนิด นั่นหมายความว่า
ว่าเธอรู้อยู่แล้วว่าอาจจะเจอเขาที่นี่

“ถ้าตรวจเสร็จแล้ว ฉันฉันออกไปได้แล้วใช่ไหมคะ” อยากสั่งอะไร
ก็สั่งเถอะ เธอเมื่อจะตีฝีปากกับเขาแล้ว

“ขึ้นไปนอนบนเตียง”

“อะไรนะ!”

“ผมหมายถึงลูก พาขึ้นไปนอนบนเตียง”

“คุณจะทำอะไร”

“เปิดเส้นให้น้ำเกลือ”

“หน้าที่พยาบาลนี่ ทำไมต้องทำเอง”

“ถ้าอยากให้ลูกเจ็บก็ไม่ใช่ไร เดี๋ยวผมตามพยาบาลให้”

เรื่องมือเบาและแม่นยำราวจับวางอดีตภรรยาู้ดีกว่าใครว่าเขาเป็น
ที่หนึ่ง เมื่อถูกกระตุ้นให้ทบทวนดีๆ รับรองว่าไม่เปลี่ยนใจแน่ ซึ่งก็เป็นอย่าง
ที่คิด แก้วกิริยอมพาลูกน้อยไปนอนบนเตียงตามคำสั่งแพทย์

ปรารถกันต์คลี่ยิ้มกว้างก่อนโทร. ออกไปขออุปกรณ์และเปลี่ยนถุงมือ
ก่อนตามมาที่เตียง

“ขึ้นไปนอนให้หมดลูกสิ หออะไรเบี่ยงเบนความสนใจแก จะได้ไม่
ร้องไห้ตอนเปิดเส้น”

“จะบ้าไรเงิ ฉันไม่เปิดเส้นให้มตรงนี้หรอก” ให้ตายก็ไม่ทำ แก้วกิริ
ค้ำหน้าชนฝา

“ฮ่าๆๆ” ปรารถกันต์ถึงกับหัวเราะ “จะอายุทำไม มดลูกคุณผมก็เห็น
มาแล้ว ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นสักนิด”

“นั่นก็เรื่องของคุณ แต่ฉันไม่ให้หมที่นี่”

“ก็แล้วแต่ ผมแค่แนะนำวิธีที่ดีที่สุดให้ ไม่ทำก็ตามใจ”

ปราณกันต์เคยเล่นพิเรนทร์กับแก้วกิริศรีสมัยแต่งงานกันใหม่ๆ ด้วยการเอาคีมปากเบ็ดมาตรวจภายในให้อดีตรภรรยา นึกไปแล้วก็ยังซ่า ช่างมีความทรงจำร่วมกันเยอะเหลือเกิน

“งั้นก็หันไปสิ จะยืนดูฉันให้นมหรือไง”

แก้วกิริศรีผลอตวาดแหว ปากบอกว่าไม่ตื่นแต่ยืนจ้องตาไม่กะพริบ เชือกก็ปัญญาอ่อนแล้ว

ปราณกันต์หันหลังไปทันที ไม่ใช่เพราะเสียงทวาด แต่เป็นการกลบ-เกลื่อนอาการร้อนลวกที่ลามไปทั่วใบหน้า ปากบอกไม่ตื่นแต่ใจเขา... ให้ตาย เต็มแรงชะมัด

“อุปกรณ์มาแล้วคะคุณหมอ จะให้อยู่ช่วยไหมคะ”

“ออกไปเถอะ ผมทำกับแม่ลูกได้”

“ฮือ...คะ” แม่จะสะดุดหูกับคำว่า ‘แม่ลูก’ ของแพทย์หนุ่ม แต่เมื่ออีกฝ่ายโบกมือให้ออกไปพยาบาลสาวก็ไม่กล้าถามมากความ

ปราณกันต์เดินไปเข็นรถอุปกรณ์เข้ามาถึงเตียง ผ้าห่มผู้ป่วยที่แต่เดิมพับไว้ตรงปลายเตียงตอนนี้คลุมอยู่บนตัวสองคนแม่ลูกที่หันหน้าเข้าหากัน ได้ยินเสียงจิบๆ จิบๆ ก็รู้ว่าบัดนี้สาวน้อยแก้วกัลยาคงกำลังห่มนมมารดาอย่างเอร็ดอร่อย แต่ทำไมเขารู้สึกทิว...

บ้าใหญ่แล้วไอ้กัน!

“จะยืนมองอีกนานไหมคะคุณหมอ”

“ขอโทษที ผมแคร์ู้สึกว่าตอนนี้คุณสวยจัง”

ในอดีตเขากับแก้วกิริศรีเคยรอช่วงเวลานี้ออย่างใจจดใจจ่อ พวกเขาจินตนาการภาพครอบครัวที่จะมีเจ้าตัวเล็กมาเติมเต็มเช่นนี้จนเป็นรูปเป็นร่างเป็นเรื่องเป็นราว แต่รอแล้วรอเล่ารอจนทุกอย่างพังทลายภาพนั้นก็ไม่เป็นจริง ไม่น่าเชื่อว่าจากกันไปหนึ่งปีพวกเขาจะมีภาพเช่นนี้เกิดขึ้นจริง ในขณะที่ทุกอย่างพังทลายไปหมดแล้ว

๒

จดเยี่ยม

“คุณพยาบาลคะ ฉันได้ยินว่ามีอาจารย์ชื่อเกล้าเคียรประจำอยู่ที่นี้ ด้วยใช่ไหมคะ”

แก๊วกินรีตะล่อมถามพยาบาลผู้เข้ามาดูแลแก๊วกัลยา ระหว่างที่เดิน นำพวกเธอสองแม่ลูกมาที่เวิร์ดคนไข้ในเด็กของโรงพยาบาล

“ใช่ค่ะ คุณแม่มีอะไรกับอาจารย์หรือเปล่าคะ หรือว่าเป็นญาติ...”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่อยากจะไปเยี่ยมแพทย์เจ้าของไข้เป็นอาจารย์เกล้าเคียร ครอบวนคุณพยาบาลเรียนอาจารย์ให้หน่อยนะคะ”

ก่อนจะเกิดเรื่องจนเธอต้องลาออกมา เกล้าเคียรยังทำงานที่โรงพยาบาล เก้า ไม่ทราบว่าจะเพราะเหตุใดเมื่อปราณกันต์ย้ายมาที่นี่ เกล้าเคียรก็ตามมา ในไม่ช้า

พวกเขาไม่ค่อยถูกกัน แต่พวกเขาทั้งคู่กลับสนิทกับเธอ

“คุณแม่มีปัญหาอะไรกับอาจารย์ปราณกันต์หรือเปล่าคะ อาจารย์ ถือเป็นมือหนึ่งด้านกุมารเลยนะคะ”

“เปล่าหรอกค่ะ ฉันแค่เชื่อมืออาจารย์เกล้าเคียรมากกว่า และอีกอย่าง

ในสิทธิผู้ป่วยฉันมีสิทธิ์ที่จะขอรับการรักษาจากแพทย์ได้ทุกคนไม่ใช่หรือคะ”

“ก็ใช่ค่ะ ฉันเดี๋ยวจะเรียนถามอาจารย์ให้แน่ค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ อิม...จะขอรบกวนคุณพยาบาลอีกสักเรื่องได้ไหมคะ รบกวนช่วยสั่งดื่มน้ำให้หน่อย ถ้าไม่ใช่อาจารย์เกล้าเคียรหรือพยาบาลที่ต้องเข้ามาดูแลน้อง ขอไม่ให้ใครเข้ามาในห้องทั้งนั้นค่ะ”

“แต่อาจารย์เกล้า...”

“อาจารย์ต้องรับเคสแน่ค่ะ ถ้าคุณพยาบาลแจ้งอาจารย์ว่า...แก้วกนิร กิตติศักดิ์กุล คือญาติของคนไข้”

“งั้นถ้าได้คำตอบจากอาจารย์ จะทำตามคำขอคุณแม่แม่นะคะ แต่ตอนที่คุณแม่ต้องป้อนยามาเชื้อให้น้องก่อน อาจารย์กันกำชับว่าต้องให้ยาน้องทันทีที่มาถึงค่ะ” พยาบาลยื่นแก้วยาซึ่งมีหลอดยาสองหลอดอยู่ในนั้นมาให้

“ฉันจะทำตามทันทีค่ะ” แก้วกนิรไม่รีรอ เพราะอยากให้ลูกสาวได้ยารักษามากอยู่แล้ว เธอยื่นมือออกไปรับแก้วยาและยิ้มขอบคุณพยาบาลที่หันหลัง แล้วเดินออกจากห้องไป

ไม่ใช่ว่าเธอไม่อยากให้ลูกได้รับการรักษาจากปรารถนากันต์ แต่เธอเพียงไม่อยากให้เขาเข้ามาวุ่นวายกับแก้วกัลยามากไปเท่านั้น เขากับเธอหย่ากันมานานแล้ว ช่วงเวลาที่เธอปรารถนาและโหยหาเขาก็ได้หมดลงมานานแล้ว นานที่เธอสองคนแม่ลูกต้องการแค้นและกันเท่านั้น เธอพอใจที่มีเท่านั้นและไม่ปรารถนาให้มีใครอื่นเข้ามาทำลายความสุขนี้

แก้วกนิรเดินไปหย่อนสะโพกลงนั่งบนเตียงแล้วค่อยๆ ขยับลูกสาวตัวน้อยซึ่งหลับไปแล้วในอ้อมแขนลงมานอนบนตัก ปากเล็กๆ มีน้ำลายไหลออกจากมุมปากเล็กน้อยเพราะก่อนหน้าหนึ่งองเงจจากอาการไม่สบายตัว และเพ็งโงงจนจะมื่อมา

แก้วกัลยาเหนื่อยมาก ใจคนเป็นแม่ก็อยากให้ลูกได้นอนพักผ่อน แต่ด้วยเหตุจำเป็นทำให้ต้องปลุกแกให้ตื่นเพื่อป้อนยา

“แง แง...” เสียงเล็กๆ แหบพร่าเพราะไอและไข้ขึ้นดั่งขึ้นได้เพียงครู

เดียวก็หยุดลงด้วยห้วงมมรรดา

แก้วกีนรีค่อยๆ สอดหลอดยาเข้าไปทางมุมปากเล็กแล้วค่อยๆ บีบให้ยาออกจากหลอดที่ละน้อยให้เจ้าตัวเล็กกลืนลงคอไปพร้อมน้ำนม เมื่อป้อนยาจนหมดเธอก็ขึ้นไปนอนกับลูกบนเตียงและหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ภายในห้องพักแพทย์ เกล้าเคียร์ กานตินันท์ ลืมตาขึ้นเพราะเสียงโทรศัพท์ เขาเพิ่งปิดตาลงได้ไม่ถึงสองชั่วโมงหลังจากที่ออกเวรดึกเล็ดไปหลายชั่วโมงจึงรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย แต่พอเห็นเบอร์ที่โซว์บนหน้าจอสีหน้ายุ่งๆ ก็คลายลงแล้วกดรับทั้งที่ยังนอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง

“ครับพี่หลิน”

“ขอโทษที่โทร. มารบกวนเวลานอนคะอาจารย์ พอดีที่มีเรื่องจะรบกวนเรียนอาจารย์คะ”

“ว่ามาได้เลยครับ” กรอกเสียงแล้วหาวหวอดกว้างๆ ไปอีกสองที

“วันนี้มีคนไข้เด็กอายุห้าเดือนเข้ามาด้วยอาการไข้สูง ไอ อาจารย์กันรับไว้เป็นคนไข้ในแต่ญาติอยากจะทำเปลี่ยนแพทย์เจ้าของไข้ ระบุเป็นอาจารย์เกล้าค่ะ” หัวหน้าวอร์ดคนไข้ในเด็กรีบเอ่ยเมื่อได้รับการอนุญาต เพราะเสียงของคนปลายสายแสดงออกถึงอาการเร่งด่วน

“ผม? ญาติคนไข้หมอกันคิดจะเปลี่ยนหมอเป็นผม? ล้อเล่นกันหรือครับพี่หลิน”

เกล้าเคียร์ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน เขาไม่ได้ตื่นต้นลัคนิด เพราะไม่คิดว่าเป็นความจริงด้วยซ้ำ ระหว่างเขากับปราวณกันต์ถ้าให้จัดอันดับแต่ไหนแต่ไรก็มีแต่เขาที่เป็นรอง หากบอกว่าคนไข้ของเขาขอเปลี่ยนแพทย์เป็นปราวณกันต์ยังเป็นไปได้มากกว่า

“พี่หรือจะกล้าล้อเล่นกับอาจารย์ เรื่องจริงคะ อาจารย์จะรับเคสใหม่คะ พี่จะได้แจ้งญาติคนไข้”

“เขาบอกเหตุผลใหม่ครับว่าทำไม”

“ไม่ค่ะ”

“งั้นก็ไม่รับครับ ผมไม่อยากมีปัญหา”

ตามหลักแล้วจะไม่มีใครเปลี่ยนแพทย์เจ้าของไข้หากไม่ใช่กรณีจำเป็น หรือแพทย์ส่งต่อคนไข้ด้วยเหตุผลการแพทย์

“รับทราบค่ะอาจารย์ อ้อ...เดี๋ยวค่ะ ญาติคนไข้แจ้งว่าชื่อ แก้วกนิรี กิตติศักดิ์กุล อาจารย์รู้จักไหมคะ”

“ชื่ออะไรนะคะ”

“แก้วกนิรี กิตติศักดิ์กุล ค่ะ”

แก้วกนิรี กิตติศักดิ์กุล...

“กนิรี!” เก้าอี้รถติดตัวลุกขึ้นมานั่ง ดวงตาที่ก่อนหน้านี้ยังถูกความวุ่นงันครอบงำอยู่ไม่น้อยเบิกกว้าง แล้วเอ่ยตอบไปอย่างหนักแน่น “รับ! ผมรับค่ะ!”

“งั้นพี่จะแจ้งให้ทางญาติทราบ ไม่ทราบอาจารย์จะสะดวกเข้ามาที่โรงแค”

“เดี๋ยวนี้เลยครับ”

“ค่ะ...เดี๋ยวนี้เลยหรือคะ”

“ครับ เดี๋ยวนี้เลย”

เก้าอี้รถไม่รอให้ปลายสายตอบอะไรกลับมาอีก เขาวางโทรศัพท์ลง แล้วกระโดดพรวดพราดเข้าไปจัดการตนเองในห้องน้ำ ก่อนจะออกมาอีกครั้งในเวลาอันรวดเร็ว มือหนาคว้าเสื้อกาวน์มาสวมและล้างผมลวกๆ อีกสองสามทีก่อนจะวิ่งออกจากห้อง

แก้วกนิรี กิตติศักดิ์กุล หรือกนิรี พยาบาลประจำหน่วยตรวจกุมารเวชกรรม ใบหน้างดงามบวรรอยยิ้มที่ทำให้ดวงตากลมโตของเธอเรียกรังเป็นรูปจันทร์เสี้ยว ผสานเป็นความงดงามตราตรึงใจผู้คนแต่แรกเห็นจนยากลืมเลือน เขาเองก็เป็นหนึ่งในนั้น...ตั้งแต่วันแรกที่เจอจนกระทั่งวันนี้ก็ยังคง

เป็นเช่นนั้นไม่เสื่อมคลาย

จำได้ว่าครั้งแรกที่เจอกันคือวันที่แก้วกินรีเข้ามาฝึกงาน เธอเป็นนักศึกษาพยาบาลที่พูดไม่เก่งแต่ยิ้มเก่ง ไม่ว่าพยาบาล แพทย์ หรือแม้แต่คนไข้ก็มักจะได้รับรอยยิ้มจากเธอมากกว่าคำพูด ในตอนนั้นเขากับปราณกันต์ต่างเป็นแพทย์ประจำบ้านปีสอง ยังไม่ได้เป็นกุมารแพทย์เต็มตัว ว่างานยุ่งตลอดเวลา นอนโรงพยาบาลมากกว่าบ้าน น้อยๆจนสายตัวแทบขาด บางครั้งก็อยากจะถอนตัวไปเสียเลย แต่ก็ได้รับรอยยิ้มจากแก้วกินรีนี่แหละที่ทำให้รู้สึกวาก็ยังมีอะไรดีๆ อยู่บ้าง ความอดทนที่ใกล้จะหมดจึงเหมือนได้ชุบพลังใหม่

มีครั้งหนึ่งเขาโดนอาจารย์แพทย์ตำหนิเรื่องตรวจวินิจฉัยคนไข้ไม่ถี่ถ้วนทำให้คนไข้อายุเจ็ดเดือนต้องกลับมาโรงพยาบาลซ้ำเพราะอาการแยลงจนเกือบซ็อก วันนั้นเขาจำได้ดีทีเดียวเพราะเป็นวันแรกที่เขารู้หัวใจตนเองว่าไม่ได้แค่ชอบในรอยยิ้มของแก้วกินรี แต่เขาตกหลุมรักเธอตั้งแต่แรกเห็น

ขวดนมเปรี้ยวที่เธอยื่นให้เขาบนดาดฟ้าวันนั้น ทุกวันนั้นยังเป็นของล้ำค่าที่เขาเก็บรักษาไว้ในห้องนอน ถ้อยคำสั้นๆ ไม่ก็ประโยคที่ว่าถูกบันทึกไว้ในส่วนลึกของหัวใจ

‘ผิดก็แค่แก้วใหม่ ชีวิตยังไม่ได้จบวันนี้นะคะ’

‘ร้องไห้เหนื่อยจะตาย หัวเราะดีกว่านะคะ ไม่คัดจมูกด้วย’

‘ฉันพูดปลอบคนไม่เก่ง เอาเป็นว่าตีมนี้น้อยๆนะคะ เหยียญลีบสุดท้ายในกระเป๋าให้คุณเลยนะ’

แต่ช่างน่าเสียดาย เขารู้หัวใจตนเองเข้าไปหน่อย ปราณกันต์ซิงแทรกซึมตัวเองเข้าไปในชีวิตและหัวใจแก้วกินรีก่อนแล้ว โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าหมอนั้นเริ่มตั้งแต่เมื่อไรและตอนไหน วันที่เขารู้ตัวว่ารัก หัวใจแก้วกินรีก็ถูกจับจองไปแล้ว เขาได้แต่เสียดายและเก็บความรู้สึกดีๆ นั้นไว้ในส่วนลึกสุดใจ

“อย่าเพิ่งไปนะกินรี อย่าเพิ่งหายตัวไปอีก”

เกล้าเค็ยรกระโดดลงบันไดที่ละหลายชั้น นึกขอบคุณที่วันนี้เขาออกเวรเลตทำให้ไม่ได้กลับบ้าน ไม่เช่นนั้นเหตุการณ์เช่นหนึ่งปีก่อนคงได้เกิดขึ้นอีกครั้ง

หนึ่งปีก่อนเขารู้สึกเหมือนหัวใจอันมีตมของตนพบแสงสว่างเมื่อได้รู้ว่าแก้วกินรีและปรานกันต์หย่ากัน เขาขับรถตามไปที่สำนักงานเขตด้วยหัวใจที่ฟองโตเช่นเดียวกับเวลานี้ แต่ตอนนั้นเพราะการจราจรที่ติดขัดทำให้เขาไปถึงช้าเกินไป แก้วกินรีไปแล้ว เธอไปทันทีที่จบสิ้นชีวิตแต่งงานกับปรานกันต์ ผู้ชายที่กล่าวคำปฏิญาณว่าจะรักและภักดีต่อแก้วกินรีไปจนวันตายต่อหน้าคนทั้งโรงพยาบาลตอนขอเธอแต่งงาน ผู้ชายที่ทรยศหัวใจผู้หญิงที่รักและซื่อสัตย์กับตนเพียงเพราะความไม่รู้จักพอ ความไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ จนเป็นข่าวฉาวไปทั่วโรงพยาบาล

“ห้องไหนครับพี่หลิน”

เกล้าเค็ยรหอบเล็กน้อยแต่ไม่คิดจะสนใจตัวเอง เขาอยากเจอญาติคนไข้ใจจะขาด

“หกห้าหนึ่งสองค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

เป็นอีกครั้งที่เกล้าเค็ยรไม่คิดสนใจอะไรนอกจากญาติคนไข้ เขาวิ่งไปทางห้องที่ได้รับคำตอบจากหัวหน้าเวรจัดทันที ไม่สนแม้ว่าอีกฝ่ายจะหันไปหยิบแฟ้มคนไข้มาส่งให้แก่อากาศธาตุ

เกล้าเค็ยรวิ่งมาหยุดลงเบื้องหน้าห้อง ๖๕๑๒ เขาเงยหน้าขึ้นมองดูป้ายหน้าห้องอีกครั้งให้แน่ใจพร้อมกับกุมหน้าอกด้านซ้ายที่เต้นแรงจนเหมือนจะหลุดออกมานอกอกได้อยู่แล้ว พลังใช้สมองครุ่นคิดถึงประโยคแรกที่จะเอ่ยกับหญิงสาวที่ไม่เจอกันมานานถึงหนึ่งปีเต็ม

‘หายไปไหนมานะกินรี’

หรือจะเป็น...

‘หนึ่งปีมานี้คุณเป็นยังไงบ้าง’

หรือ...

‘ใครนะ ญาติหรือว่าหลาน’

น่าจะขอเพิ่มประวัติจากพี่หลินมาด้วย อย่างน้อยๆ ก็จะได้รู้ว่าเด็กที่เขารับเป็นแพทย์เจ้าของไข้เกี่ยวข้องกับแก้วกีนีรึอย่างไร และสนิทชิดเชื้อกันมากแค่ไหน

เกล้าเคียรมองเลขหน้าห้องแล้วหันไปมองเคาน์เตอร์ประจำออร์ดอีกครั้ง ก่อนจะตัดสินใจว่าเขาไม่อาจปล่อยให้เสียไปได้อีกแล้ว หัวใจเขาตอนนี้ต้องการเจอแก้วกีนีรึให้เร็วที่สุด

๑ ๒ ๓ ลุย...

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

“เชิญค่ะ” เสียงหวานใสที่หัวใจเกล้าเคียรจำได้แม่นยาดังขึ้นจากด้านในตอรับเสียงเคาะประตูของเธอ แพทย์หนุ่มสุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ ก่อนจะพ่นออกจนสุดแล้วเอื้อมมือไปบิดลูกบิดประตูเปิดเข้าไป

“โอ้ๆๆ เจ้าายนคืดของหม่ามี้ไม่ร้องนะคะ คณิตของหม่ามี้เก่งที่สุดอีกนิตเดี๋ยวก็นจะเสร็จแล้ว”

ภาพตรงหน้ายังไม่กระแทกหัวใจผู้พบเห็นเท่าถ้อยคำที่เปล่งออกมา แสดงสถานะซึ่งเกล้าเคียรเพิ่งสงสัยไปก่อนหน้านี้ ฝึเท้าอันหนักแน่นเซเล็กน้อยพร้อมๆ กับมือที่กำลังบิดดันประตูออกไปชนบข้างลำตัวอย่างหมดแรง

หม่ามี้...

คำคำนี้ยังจะหมายถึงอะไรได้อีกหรือ!

“คุณพยาบาล...”

แก้วกีนีรึละสายตาจากร่างเล็กซึ่งกำลังเซ็ดตัวลดไข้แล้วเงยหน้าขึ้นมาเพื่อสื่อสารกับเจ้าของเสียงเคาะประตูที่เธอมั่นใจว่าเป็นพยาบาล แต่ไม่ใช่...

“หมอเกล้า”

“มะ...ไม่เจอกันนานเลยนะ” ประโยคที่คิดไม่ได้เอ่ย ประโยคที่เอ่ย

ไม่ได้คิด

เกล้าเคียรขยับสองมือของตนมากุมกันไว้เบื้องหน้า เพื่อรวบรวม
เรี่ยวแรงทั้งหมดที่ยังเหลือคลี่ยื้มกว้างให้เพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมาหนึ่งปี

เพื่อน...เขาคงเป็นได้เท่านี้ตลอดไปแล้วสินะ

ก้อนเหนียวๆ ขึ้นมาจากตรงลำคอจนเกล้าเคียรต้องรีบกลืนน้ำลาย
ลงไปอย่างฝืดฝืน

“ใช่ค่ะ ไม่เจอกันนานเลย หมอเกล้าดูสบายดีและแข็งแรงกว่าเดิม
นะค่ะ”

แก้วกิริยืมตอบแบบไม่หวังไมตรีเช่นเดิม เธอกับเกล้าเคียรไม่เคย
มีเรื่องหมางใจกัน แต่แค่พักหลังๆ ไม่ค่อยได้คุยกันมากนักเพราะปรารถ-
กันดีไม่ชอบ เมื่อก่อนเธอก็ไม่คิดอะไรมาก แค่ว่าไม่ชอบเธอก็ไม่ทำ แต่
ตอนนี้มาคิดย้อนกลับไปตอนนั้นเธอไม่น่าเป็นเช่นนั้นเลย ไม่น่าตามใจจน
ยอมวางทุกอย่างในชีวิตไว้บนฝ่ามือของผู้ชายที่ไม่มีอะไรสามารถกรันตี
ความมั่นคงสัตย์ซื่อได้ หากย้อนเวลากลับไปได้เธอจะไม่เปลี่ยนใครทั้งนั้น
แต่จะเปลี่ยนตัวเอง เปลี่ยนให้เป็นคนที่รักตัวเองมากกว่าสิ่งใดๆ ทั้งปวง
บนโลกนี้ จะได้ไม่ถูกสิ่งอื่นบิดหูบิดตาจนกลายเป็นคนโง่ให้ผู้อื่นสวมเขา

“ที่...ใครบอกว่าผมสบายดีและแข็งแรง เหนื่อยยิ่งกว่าเดิมเสียอีก”
โดยเฉพาะตอนนี้ เกล็ดเคียรต่อประโยคท้ายนั้นในใจ

สำหรับเขาและแก้วกิริย ที่ผ่านมาก็เป็นเพียงเพื่อน เขายังไม่มีโอกาส
แม้แต่จะบอกรักด้วยซ้ำ คิดแล้วก็เจ็บร้าวจนต้องสายศิระระแรงๆ หนึ่งที
ก่อนจะก้าวขาเข้าไปใกล้มากขึ้น

“เมื่อก่อนเคยคิดว่าพอพ้นจากนักศึกษาแล้วจะสบาย แต่ไม่เลย
เหนื่อยกว่าเดิมอีก แล้วหนึ่งปีมานี้หายไปไหนมา รู้ไหมทุกคนที่โรงพยาบาล
เป็นห่วงกันมากเลยนะ”

“ฉันสบายดีค่ะ มีความสุขมากๆ ด้วย”

แก้วกิริยเลือกที่จะไม่พูดอะไรที่พาดพิงถึงอดีต เธออยากนึกถึงแค่

ตอนนี้ และอยากให้ทุกคนเห็นเพียงตอนนี้เท่านั้น

“เพราะสาวน้อยคนนี้ใช้ใหม่” ยิ่งเข้ามาใกล้ยิ่งพิศมองใบหน้าทารกน้อย
ที่ถูกมารดาอุ้มขึ้นมาแนบอก เขายังรู้สึกเจ็บร้าวจนด้านชา

เด็กคนนี้ไม่เพียงเหมือนปรานกัณฑ์แต่ใช้เลย ใบหน้าเล็กๆ นั้นกอบปี่
ปรานกัณฑ์ออกมาราวกับจะบอกคนทั้งโลกที่พบเห็นว่าตัวเองเป็นผลผลิต
จากใคร

มีมาแล้ว... แก้วกนิรีจึงขอเปลี่ยนแพทย์เจ้าของไข้และยังเจาะจงว่าต้อง
เป็นเขา หากคำนวณเวลาดีๆ ตอนนี้สาวน้อยคนนี้อายุห้าเดือน แก้วกนิรีหย่า
กับปรานกัณฑ์ได้หนึ่งปี นั่นย่อมหมายความว่าแก้วกนิรีท้องก่อนจะหย่าและ
เธอไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ปรานกัณฑ์ หรือไม่ก็เพิ่งจะรู้ว่าท้องตอนที่หย่ากัน
ไปแล้ว

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ปรานกัณฑ์ก็โชคร้ายแล้ว

“ชื่อเจ้ายาค่ะ จากนั้นต้องรบกวนหมอกลับช่วยดูแลหน่อยนะคะ
คราวนี้อาการไม่ค่อยดีเลย”

“ผมจะทำเต็มที่ ไม่ต้องห่วง” เกลล่าเคียรหุบหูฟังแพทย์จากใน
กระเป๋าลือกาวน้อยออกมา เสียบหูฟังด้านหนึ่งไว้กับหูตนเองและยื่นส่วนปลาย
ไปวางทาบไว้บนอกนุ่มนวล “ขอละลาบละล้งสักเรื่องได้ไหม”

“ถ้าหมอมองถึงพ่อของเจ้ายา ไม่มีค่ะ เจ้ายาไม่เคยมีพ่อและจะ
ไม่มีวันมี เขาเป็นลูกของฉันคนเดียว”

“คุณยังไม่ได้แต่งงานใหม่?”

“เจ็บครึ่งเดียวพอแล้วใหม่คะหมอกลล่า”

แก้วกนิรีเอ่ยที่เล่นที่จริง แต่เนื้อในของคำตอบนี้คือความรู้สึกนึกคิด
ที่จาร์กไว้ใจไปจนตลอดชีวิตที่เหลือ นับจากวันที่หย่า

“ครั้งใหม่อาจจะไม่เจ็บอีกก็ได้ อย่ามองโลกในแง่ร้ายแบบนี้สิ บางที
อาจจะมีคนที่รอคุณอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลก็ได้ล่ะ”

“ถ้าเป็นหมอกลล่าเมื่อไหร่จะพิจารณา”

คราวนี้แก้วกินรีตอบเล่นๆ ของจริง ไม่ได้คิดอะไรกับคำตอบใดๆ
ทว่าคนฟังกลับชะงักมือที่ถือหูฟังและเงยหน้าขึ้นประสานสายตากับดวงตา
เรียวรีพร้อมรอยยิ้ม

“ผม...”

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

๓

พยาบาลจอมปลอม

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกาห้าสิบนาที ปราณกันต์เดินเข้ามาในวอร์ด ตอนนี้อยู่ไม่ใช่เวลาที่ต้องขึ้นตรวจบนวอร์ดแต่เขามาเพราะอยากดูอาการของ เจ้าตัวเล็กหนุ่มนิ่มที่ชื่อแก้วกัลยา เจ้าของใบหน้าที่ไม่ได้เข้าข้างตนเองแต่เหมือนเขาราวกับแกะ มันเหมือนมากจริงๆ เหมือนจนเขาสลัดความคิดว่า ใช้ออกไปไม่ได้เลย

“ขอชาร์ตคนไข้ห้องหกห้าหนึ่งสองหน่อยครับ”

ปราณกันต์เดินมาทำเช่นบนเคาน์เตอร์ประจำวอร์ด

“อาจารย์กันมาได้ยังไงคะนี่ ไม่ไปกินข้าวกลางวันหรือคะ”

หัวหน้าวอร์ดคนไข้ในเต็กรีบลุกขึ้นต้อนรับการมาของแพทย์หนุ่ม

“จะไปอยู่ครับพี่ที่ลินแต่แวะเข้ามาดูอาการคนไข้ที่เพิ่งรับเข้ามาก่อน ตอนนี้อาการเป็นยังไงบ้างครับ”

“หมายถึงน้องเจ้ายานะหรือคะ อาการดีขึ้นมานิดหนึ่งแล้วค่ะ ไข้ลดลงไปบ้างแล้ว”

“เจ้ายา...”

“อาจารย์หมายถึงห้องหกห้าหนึ่งสองหรือเปล่าคะ” เห็นนายแพทย์หนุ่มทวนซ้ำหลินจึงต้องถามย้ำให้แน่ใจ

“ครับ เด็กหญิงแก้วกัลยา กิตติศักดิ์กุล”

“น้องมีชื่อเล่นว่าเจ้ายาค่ะ คุณแม่ น้องบอกว่าคุณตาชอบเรียกเจ้าน้าหน้าเลยทำให้ทุกคนติดปากกันไปหมด แต่ก็แปลกนะคะอาจารย์...หน้าตากลับไม่เหมือนคุณแม่สักเท่าไร ไม่อย่างนั้นคงสวยหยาดฟ้ามาดิน”

“นี่พี่หลินกำลังจะบอกว่าแก้วกัลยาไม่สวยเพราะได้พ่อมาหรือครับ” เสียงปรารณกันต์เข้มขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

“ต่าย ทำไมอาจารย์พูดแบบนี้ล่ะคะ เกิดคุณแม่ น้องเจ้ายามาได้ยืนพี่ก็ชวยแย่ น้องเจ้ายาน่ารักมากๆ โตมาต้องสวยมากแน่ๆ แต่พี่หลินแค่หมายถึงว่าถ้าได้แม่จะสวยกว่านี้อีก”

หลินรีบแก้ตัวยกใหญ่ ทั้งที่คิดแบบนี้จริงๆ เพราะมารดาเด็กน้อยจัดว่าเป็นหญิงสาวที่งดงามอย่างมาก ผิวหรือก็ขาวเนียนละเอียด แต่เด็กหญิงกลับมีผิวไม่ขาวเท่ามารดา จะว่าไปน่าจะขาวพอๆ กับอาจารย์ปรารณกันต์ตรงหน้ามากกว่า

“อืม...จะว่าไปน้องเจ้านี้เหมือนอาจารย์ยิ่งกว่าคุณแม่เสียอีกนะคะขอโทษค่ะ พี่หลินลามปามแล้ว”

“พี่หลินก็คิดเหมือนกันใช่ไหมครับว่าเจ้ายาเหมือนผม”

แทนที่จะรู้สึกที่ถูกลามปามอย่างที่หัวหน้าออร์ดกล่าวโทษตนเอง นายแพทย์หนุ่มกลับสนใจแต่ประโยคก่อนหน้า

“น้องเจ้ายาเหมือนอาจารย์”

“ค่ะ อาจารย์ก็คิดเช่นเดียวกันหรือคะ”

“ผมขอซาร์ตเจ้ายาหน่อยครับ”

ปรารณกันต์ไม่ตอบคำถามต่อข้อสงสัยที่เขาสนใจในคำตอบมากขึ้น จากหัวหน้าออร์ดตรงหน้า กระตักนิ้วเร้าขอเพิ่มคนไข้แทน

“ขอโทษด้วยค่ะอาจารย์ ตอนนี้น้องเจ้ายาเป็นคนไข้ของอาจารย์เกล้า

และคุณแม่น้องก็ขอไว้ว่าห้ามคนที่ไม่ใช่อาจารย์เกล้ากับพยาบาลเข้าเยี่ยม”

หลินหยิบแฟ้มมาส่งให้แพทย์หนุ่มพร้อมรอยยิ้มเก๋ๆ ก็อาจารย์อุตสาห์มาทั้งที่ไม่ใช่เวลาตรวจ เธอผู้เป็นหัวหน้าอร์ดย่อมรู้สึกว่าเป็นความผิดคนที่ไม่ได้รายงานเรื่องการเปลี่ยนแปลงแพทย์เจ้าของไข้ก่อน ทำให้อาจารย์แพทย์เสียเวลา

“เกล้าเคียร์มารับเคลได้ยังไง”

ปราณกันต์ไม่ติดใจเรื่องที่ถูกดะเอียด แต่แปลกใจมากที่เกล้าเคียร์มาวุ่นวายกับเรื่องนี้ได้ หรือว่า...

“แกวกินรีเป็นคนขอให้เกล้าเคียร์มารับเคลใช่ไหม”

“คะอาจารย์ ญาติเป็นคนร้องขอคะ”

“ผมขอชุดปลอดเชื้อหน่อย”

“อาจารย์จะเปลี่ยนชุดทำไมเธอคะ”

“ทำหน้าที่พยาบาล”

เมื่อครู่หลินบอกเขาเองว่าเฉพาะเกล้าเคียร์กับพยาบาลเท่านั้นที่เข้าไปในห้องได้ ถ้าเขาเข้าไปทำหน้าที่พยาบาลไม่ใช่แพทย์ เขาก็ยอมเข้าห้องนั้นได้เหมือนกัน

“ดูอาจารย์เป็นห่วงน้องเจ้ายามากเลยนะคะ”

ก่อนหน้านั้นพยาบาลหลายๆ คนมักตั้งฉายาให้แพทย์หนุ่มว่า ‘หมอน้ำนิ่ง’ ตรวจเด็กก็จริง แต่ไม่บ่อยเลยที่จะได้เห็นรอยยิ้มคุณหมอ ไม่มีใครรู้ว่าก่อนจะหน้านิ่งแบบนี้ ปราณกันต์เคยเป็นคนยิ้มง่ายและใจดีกับเด็กๆ มากแค่ไหน

“พี่หลินบอกเองไม่ใช่เธอครับว่าเจ้ายาหน้าเหมือนผม”

ปราณกันต์รับชุดปลอดเชื้อสีม่วงจากมือหัวหน้าอร์ดแล้วเดินเข้าไปเปลี่ยนที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่นานก็ออกมาคว่ำแฟ้มประวัติห้อง ๖๕๑๒ เดินตรงไปยังห้องนั้นทันที

หัวหน้าอร์ดเด็กเพิ่งนี่ก็จะไรบางอย่างออกแต่ก็บอกแพทย์หนุ่ม

ไม่ทันแล้ว

“อาจารย์เกล้ายังอยู่ในห้องอยู่เลย”

หนึ่งปีก่อนตอนแก้วกิริห็นหลังและเดินจากไปที่สำนักงานเขต เธอเข้มแข็งมาก แผ่นหลังบอบบางตั้งตรง ดวงตาที่เคยงดงามแข่งกร้าว เต็มไปด้วยความหนักแน่นที่ยืนยันว่าไม่ยินยอมรับสภาพภรรยาหลง สภาพที่เขาสร้างมันขึ้นมาจากความพลั้งเผลอและจำต้องเลือกผู้หญิงอีกคนที่ไม่ใช่ภรรยาเพราะฝ่ายนั้นตั้งครรรภ์

แตกต่างจากวันนี้ที่แผ่นหลังนั้นดูบอบบาง ดวงตาคู่ไหนอ่อนโยนดูจลวยลมยามบ่ายเมื่อก้มลงมองใบหน้าเล็กๆ ของลูก เสียงพูดแผ่วเบายามเอ่ยปลอบทารกน้อยในอ้อมแขนเป็นท่วงทำนองน่าฟัง น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลละมุน และรู้สึกได้ถึงความรักอันลึกซึ้งไร้ซึ่งเงื่อนไข่ทั้งสิ้นทั้งปวง น้ำเสียงที่ครั้งหนึ่งเขาเองก็เคยได้รับมัน...

เขาควรจะไปคุยด้วยท่าที่แบบไหนถึงจะคุยกับแก้วกิริห็นเรื่องแก้วกัลยาได้เรื่อง ตอนเช้าก็พอจะรู้แล้วว่ามันไม่ง่าย แก้วกิริห็นเปลี่ยนไปแล้ว แม้ตัวตนเดิมจะเป็นคนที่ตัดสิ่งใดไม่หลงเหลือเยื่อใย ไม่ยินยอมรับความอยู่ติธรรมนั้นยังอยู่ แต่เธอตอนนี้ก็ไม่ใช่คนเดิม ไม่ใช่ภรรยาของเขาอีกแล้ว ภายใตใจที่เคยมีเขาบรรจุไว้จนเต็ม ตอนนี้ได้กลายเป็นกำแพงชั้นแล้วชั้นเล่าเพื่อกันเขาออกไป ชีวิตเธอค้นพบความสุขที่ไม่ต้องมีเขา ผิดกับเขาที่ไร้ความสุข และพบเพียงความว่างเปล่าเมื่อสูญเสียเธอ

“หมอเกล้า”

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้เสียงที่ตอนแรกได้ยินเพียงแว่วๆ ก็ยิ่งชัดเจนและเสียงนั้นเป็นของแก้วกิริห็นกับเกล้าเศียร

ปราณกัณฑ์หยุดลงตรงหน้าห้องเมื่อเห็นจากช่องประตูที่เปิดแง้มไว้ แก้วกิริห็นอุ้มแก้วกัลยาไว้ในอ้อมแขนโดยมีเกล้าเศียรตรวจอาการอย่างใกล้ชิด เขาคงไม่หยุดนิ่งและคงเดินเข้าไปเลยถ้าพวกเขากำลังคุยกันเรื่อง

อาการป่วย

“ขอละลาบละลั้งสักเรื่องได้ไหม”

“ถ้าหมอมจะถามถึงพ่อของเจ้ายา ไม่มีค่ะ เจ้ายาไม่เคยมีพ่อ และจะไม่มีวันมี เขาเป็นลูกของฉันคนเดียว”

“คุณยังไม่ได้แต่งงานใหม่?”

“เจ็บครั้งเดียวพอแล้วไหมคะหมอเกล้า”

“ครั้งใหม่อาจจะไม่เจ็บอีกก็ได้ อย่ามองโลกในแง่ร้ายแบบนั้นสิ บางทีอาจจะมีคนที่รอคุณอยู่ไม่ไกลไม่ใกล้ก็ได้นะ”

“ถ้าเป็นหมอมเกล้าเมื่อไหร่จะพิจารณา”

“ผม...”

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

มือหนายกขึ้นเคาะประตูตั้งแต่เมื่อไรปรานกันต์ไม่รู้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลงน้ำหนักไปมากปานใด รู้แต่เพียงว่าใจเขาร้อนรุ่มรุนแรงจนลั่นไปทั้งตัวในเวลาเพียงพริบตา

“หมอกัน” เสียงเคาะประตูที่ตั้งเหมือนจะพังประตูทำให้เกล้าเคียดรหันไปมองทันที

แก้วกีนรีก็เช่นกัน แต่เธอเลือกที่จะไม่พูดอะไรนอกจากส่งสายตาดำหนิ แล้วกระชับลูกน้อยในอ้อมแขนแน่นขึ้น ไม่รู้ว่ากลัวจะมีคนมาแย่งหรือเพื่อปลอบขวัญจากเสียงที่ตั้งผิดปกติก่อนหน้า

ปรานกันต์ตอบกลับสายตานั้นด้วยสายตาดูเดือดไม่แพ้กันและเอ่ยกับเกล้าเคียดเสียงห้วน

“พี่หลินให้หายไ้ไปหา ไม่ต้องถามว่าเรื่องอะไร ฉันไม่รู้”

“งั้นเดี๋ยวผมกลับมาละ จะได้หยิบชาร์ตเจ้ายามาด้วย”

“ค่ะ”

หนุ่มสาวตรงหน้าโต้ตอบกันโดยไม่เห็นว่าปรานกันต์วัดเพิ่มคนไข้ไปไว้ด้านหลังอย่างรวดเร็วและเบี่ยงตัวไปทางขวาเพื่อเปิดทางให้เกล้าเคียด

ออกจากห้อง

“แล้วนาย...”

“ไปสิ” เขาจะอยู่หรือไปไม่เกี่ยวอะไรกับเกล้าเดียวร ปรานกันต์ พักพึดได้โล่ ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายถามคำถามด้วยซ้ำ

เกล้าเดียวมองอย่างไม่ไว้วางใจแต่ก็ยอมตัดใจก้าวผ่านหน้าปรานกันต์ ออกจากห้องไป เดินต่อไปได้อีกสามก้าว ปรานกันต์ก็ผลุบเข้าห้องพร้อม ทั้งต้นประตูปิดและกดล็อก

“หมอจะเข้ามาทำไม พยาบาลไม่ได้แจ้งหรือคะว่านอกจากหมอ เกล้าเดียวกับพยาบาล คนอื่นงดเยี่ยม” แก้วกนิริเห็นการกระทำนั้นแล้วรู้สึก ทั้งไม่พอใจและไม่ไว้วางใจ

“แจ้ง แต่ผมไม่ได้มาในฐานะหมอ”

ปรานกันต์ไหวไหล่และจงใจผายมือไปบนกายตนเอง ให้แก้วกนิริ เห็นด้วยตาตัวเองว่าเขาเข้ามาในฐานะอะไร เขาไม่ได้ละเมิดสิทธิผู้ป่วยของ เธอแต่อย่างใด

“คนไข้วัดไข้ กินยา เช็ดตัว และก็กำลังจะหลับแล้ว ไม่มีงานอะไร ต้องรบกวนพยาบาล”

“ผมไม่ได้มาวัดไข้ ป้อนยา เช็ดตัว ผมมาจับชีพจร”

ปรานกันต์คาดเดาสถานการณ์ที่จะต้องเจอเอาไว้อยู่แล้ว เหตุผลของการเข้ามาจึงถูกเตรียมไว้เกือบยี่สิบข้อ และไม่ได้เตรียมแบบส่งๆ เขามี หลักฐานยืนยันจากชาร์ตที่ช่องอัตราชีพจรว่างเปล่า แก้วกนิริยกตัวอย่างมา แค่น้ำสามข้อเท่านั้น ถือว่าน้อยเมื่อเทียบกับที่เขาเตรียมมา

“แปดสิบถึงเก้าสิบครึ่งต่อนาที ฉันจับทุกครึ่งชั่วโมง ครึ่งล่าสุดก็ ก่อนจะเช็ดตัวให้คนไข้ คุณพยาบาลเขียนลงไปชาร์ตได้เลยค่ะ”

แก้วกนิริถอยหลังไปเมื่อพยาบาลจอมปลอมทำท่าจะพุ่งเข้ามาหา ปรานกันต์โดนดักอย่างรู้ทันก็หยุดแล้วยกทฤษฎีมาตอบโต้อดีตพยาบาล

“ชีพจรเด็กเล็กจะเต้นเร็วกว่าผู้ใหญ่ อัตราแปดสิบถึงเก้าสิบกว่าถือว่า

ก่อนไปทางต่ำ ผมขอจับอีกครั้งเพื่อความไม่ประมาท”

“คนใช้หลับแล้ว พยาบาลที่ดีไม่ควรรบกวนผู้ป่วยที่ควรได้รับการพักผ่อนให้เพียงพอนะคะ”

เมื่อเห็นสถานการณ์ไม่ค่อยดี แก้วกีนีจึงหันไปวางลูกน้อยที่หลับสนิทลงบนเตียงและหย่อนขาของมายืนตัวตรงเพื่อกันไม่ให้พยาบาลจอมปลอมสามารถเข้าไปถึงตัวลูกได้

“พยาบาลที่ดีก็ไม่ควรจะปล่อยปละละเลยหากพบเห็นความผิดปกติแม้เพียงเล็กน้อย”

“คนใช้ปกติคะ”

“คุณเป็นพยาบาลวิชาชีพหรือเปล่า การวินิจฉัยคนใช้ต้องทำโดยพยาบาลวิชาชีพหรือแพทย์เท่านั้น”

“คุณเองก็ไม่ใช่”

“ผมมีใบประกอบวิชาชีพเวชกรรม”

“แต่คุณไม่ใช่พยาบาลวิชาชีพ” แก้วกีนีก้าวไปเบื้องหน้าจนต้องแงงนหน้าขึ้นส่งสายตาเอาเรื่องกับพยาบาลจอมปลอม ข้อนี้เธอได้เปรียบเต็มประตู “ห้องนี้นอกจากหมอเกล้าก็เกี่ยวกับพยาบาล...คนอื่นงดเยี่ยม!”

“ทำไมต้องจริงจังขนาดนี้แก้วกีนี”

“เพราะเราไม่ต้องการการรักษาจากคุณ”

“ทำไม”

“นั่นควรเป็นสิ่งที่หมออย่างคุณจะต้องนำกลับไปวิเคราะห์หาสาเหตุและแก้ไขเอาเอง มีไม่กี่สาเหตุหรอกค่ะที่คนใช้จะเลือกหมอ”

“คุณไม่ไว้ใจผม?”

“ฉันไม่คิดว่าตัวเองต้องตอบ”

“นั่นถ้าเป็นคำถามนี้จะตอบได้ไหม”

ปราณกันต์ตัววัดแขนรวบเอาบางของคนที่ยื่นเช็ดหน้าไกล้แค่เอื้อมกระตุกด้วยแรงเพียงนิดหน้าห้องเบนราบก็เข้ามาแนบกับหน้าต่างแข็งแรง

ใบหน้าดงามปะทะแสงออกกว้างในชุดสีม่วง

“แก้วก็กลายเป็นลูกสาวของผมใช่ไหม คุณห้องเจ้ายาตอนที่เรายังไม่หย่ากันใช่หรือเปล่า”

ในอดีตความใกล้ชิดขนาดนี้มักจะทำให้แก้วกินรีประหม่าจนตัวสั่น หัวสมองหมุนวนจนนึกคำพูดยาวๆ ไม่ออก แต่ตอนนี้...

“นี่คือเรื่องส่วนตัว คุณเป็นใครไม่ทราบฉันถึงต้องตอบ”

“อย่ามาเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกันหนอยเลยกินรี คุณก็รู้ว่าการจะพิสูจน์สำหรับหมออย่างผมมันง่ายนิดเดียว”

“แล้วถ้าพิสูจน์ได้หรือต่อให้ฉันตอบว่าใช่ หมออย่างคุณจะทำอะไรได้หรือคะ คุณหมดสิทธิ์ตั้งแต่วันที่คุณเลือกผู้หญิงคนนั้นแล้ว ฉันจะตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ มันก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญสักนิด ประเด็นมันคือ...เราไม่ต้องการคุณ”

แก้วกินรีพยายามบิตตัวออกจากการพันนาการของเขาโดยไม่เอ่ยปากร้องขอ

“ทำไมคุณถึงได้เป็นคนใจแข็งขนาดนี้ ลูกทั้งคนนะ คุณจะไม่ให้เขาได้รู้เลยรีงว่าพ่อเขาคือใคร”

“ถามจริงๆ นะ อยากให้เขารู้จริงๆ นะหรือว่าคนसारเลวที่นอกใจภรรยาตนเองจนทำผู้หญิงคนอื่นท้องคือพ่อของเขา”

ถ้าเป็นเธอคงไม่กล้าแม้แต่เอ่ยถามด้วยซ้ำว่าเด็กคนนั้นเกิดจากตนเองหรือเปล่า มันน่าอัปอายจนอยากจะหาปีบมาคลุมหัว

“อย่างน้อยคุณก็ควรบอกผม ผมมีสิทธิ์จะรู้ว่ามิเขา”

“ไม่ค่ะ คุณไม่มีสิทธิ์”

แก้วกินรีตอบแบบชัดเจนทั้งน้ำเสียงและสายตา เธอไม่ให้สิทธิ์เขาแม้แต่ซี่เล็บของลูก สำหรับเธอ ปรานกัณฑ์ยิ่งกว่าคนที่ตายไปแล้ว ลูกสาวของเธอจะรู้เพียงแค่ว่าไม่มีพ่อบนโลกใบนี้ พ่อไม่ได้ตาย ไม่ได้ทิ้ง ไม่ได้หายไป แต่ไม่เคยมีตัวตนมาตั้งแต่ต้น

ใช้...ที่เขาเลว ใช้...ที่เขาทอดทิ้งเธอ แต่ไม่ใช่สำหรับลูก เขาไม่คิดว่าตนเองจะไร้สิทธิ์กระทั่งจะรู้ว่ามียุติธรรมคนหนึ่งเกิดมาจากสายเลือดของตนเอง และยังเป็นเด็กที่เกิดมาจากความตั้งใจ พร้อมด้วยความรัก ความทุ่มเท และการเฝ้ารอทั้งชีวิต

เรื่องอื่นเขาอาจไม่กล้าสาบาน แต่เรื่องลูก ผู้หญิงที่เขาอยากมีลูกด้วย คือแก้วกิริเพียงคนเดียวเท่านั้น

“ไม่ คุณต่างหากที่ไม่มีสิทธิ์ปิดบังความจริง อย่างน้อยเลือดครึ่งหนึ่งในตัวเขาก็คือเลือดของผม หรือคุณจะตอบว่าสามารถปฏิเสธแก้วกัลยาขึ้นมาได้ด้วยตัวคนเดียว แต่นั่นต้องหมายถึงมีหลักฐานยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรโดยแพทย์ ไม่ใช่คำพูดลอยๆ ที่หาความเชื่อถือไม่ได้”

“ฉันไม่เคยพูดอยู่แล้วว่าปฏิเสธแก้วกัลยาขึ้นมาเองคนเดียว ฉันแค่บอกว่าลูกสาวของฉันไม่มีพ่อ”

“แล้วไอ้ที่ยืนหัวโตอยู่ตรงนี้เป็นหมารีง”

“นั่นก็แล้วแต่คุณจะพิจารณาตนเอง ฉันไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่าย” อย่าให้เธอพูดเลย เขาจะร้องไห้เป็นลูกเล็กเด็กแดงเปล่าๆ แก้วกิริเซิดหน้าขึ้น “อย่าให้ฉันต้องกรีดร้องให้เป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต ออกไปจากห้องซะ ทำเหมือนหนึ่งปีที่ผ่านมา เราตายจากกันไปแล้วคุณหมอบราถกันต์”

“ผมไม่เคยคิดว่าคุณตายไปแล้ว ยิ่งตอนนี้ยิ่งไม่ต้องคิด”

“นั่นถ้าคุณคิดจะกลับเข้ามาในชีวิตของฉัน ก็จงรู้เอาไว้ว่าฉันจะไม่ใจดีกับคุณแน่”

“ผมก็ไม่คิดจะเข้าไปแบบดีๆ เหมือนกัน”

ในเมื่อเธอยืนไม่ออกมาเขาก็ไม่คิดจะยื่นมือเปล่าออกไปรับให้เจ็บตัว คนอย่างนายแพทย์บราถกันต์ หากเจอใครยื่นไม้มาเขาจะตอบโต้กลับด้วยค้อน ยืนมีดมาเขาจะตอบโต้กลับด้วยเสียม คิลต้องเหนือกว่า ไม่มีคำว่าเสมอ ดูลีว่าสุดท้ายใครจะล้มก่อนกัน

“นี่คุณ...”

แก้วกิริสูทานเสียงหลงเมื่อร่างบางถูกดันเข้าไปจนชิดตัว ก่อนที่
ปราณกันต์จะประกบปิดเรียวกปากส่งคืนถ้อยคำพรุสวาทลงคอไป แพทย์
หนุ่มไม่เพียงคิดจะกลับไป แต่เขาจะกลับไปแบบจะจะ เห็นๆ เป็นๆ ทันที
ทันใด ไม่เหลือโอกาสให้ต่อกร

จกเยี่ยมแต่ไม่จกร่วม

เพ็ญะ!

“สารเลว! คงไม่ต้องถามนะว่าทำไมถึงโดนตบ!”

แก้วกินรีโกรธจนตัวสั่น มืออีกข้างถูกยกมากุมมือที่ตวัดใส่ใบหน้า
ทั้งหน้าทั้งทนต์ของคนสารเลวตรงหน้า ใบหน้าแดงก่ำไม่แตกต่างจากริมฝีปาก
ที่ถูกคุกคามจนบวมแจ๋อ

ปราณกันต์ใช้นิ้วโป้งตวัดเช็ดมุมปากที่มีเลือดซึมออกมาเล็กน้อย
ปลายลิ้นดุนกระพุ้งแก้มที่เกิดจากการถูกฟันคมกดลงบนเนื้อตนเองจน
เป็นแผล

“คงไม่ต้องถามนะว่าทำไมถึงโดนจวบ และกำลังจะโดนอีกรอบ...”

เพ็ญะ!

ครั้งแรกนั้นเธอพลาดเพราะไม่ทันตั้งตัว แต่ครั้งนี้แก้วกินรีไม่ยอมให้
เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นซ้ำรอยได้อีก ฝ่ามือที่ยังชาจากการใช้แรงไปเต็มกำลัง
ก่อนหน้านั้นสับตบไปบนชีกหน้าข้างเดิมอีกครั้งเต็มแรง เพื่อหยุดความบ้าระห่ำ
ของปราณกันต์ที่จะเข้ามารวบตัวเธออีกรอบ

“ใส่หัวไปซะ ที่นี้ไม่มีใครต้องการคุณ ออกไป!”

แก้วกินรีพีนซึ้นว้ล้นเทาไปยังประตู กตน้ำเสียงให้หนักแน่นแต่ไม่ตั้ง
จนรบกวนการนอนของแก้วกัลยา เธอไม่ได้ให้ความสำคัญแก่คนสารเลว
อย่างปรารถนกันต์มากไปกว่าแก้วตาดวงใจอย่างลูก

“อย่ามาสั่งผม ตอนนี้อย่างจะไม่ยอมให้คุณตัดสินใจอะไรคนเดียวอีก
ผมจะไม่ยอมรับการตัดสินใจที่ตัดผมออกนอกวงจรชีวิตคุณอีก มันจะไม่มี
หนที่สองอีกแล้ว”

“นี่คุณจะทำอะไร...”

แก้วกินรีกระซอกเสียงถามเมื่อถูกแขนแกร่งรวบเอาบางพร้อมกับ
ออกแรงลากเธอไปทางห้องน้ำ

“งดเยี่ยมแต่ไม่งดรวม วันนี้ผมจะร่วมกับคุณทำให้ความสัมพันธ์เรา
กลับมาเหมือนเมื่อหนึ่งปีก่อน”

“นี่ย่ำทำอะไรบ้าง นะ ฉันไม่ใช่แก้วกินรีคนเดิม ผู้หญิงโง่ๆ ที่เคย
เป็นภรรยาของคุณ ฉันจะแจ้งความ ฉันจะให้ตำรวจมาลากคอคุณเข้าตราง
จริงๆ ด้วย”

“งั้นคุณก็ต้องมีหลักฐานแน่นอนหาเพื่อเอาผิดผมด้วย ผมจะช่วยสร้าง
ทั้งหลักฐานทางกายและพยานบุคคล แต่คุณต้องจำไว้ว่าอย่างนะตอนตำรวจ
สอบปากคำ...ระวังคำพูดคุณให้ดีๆ ไม่อย่างนั้นการขึ้นใจจะกลายเป็นสมยอม
อย่างมือนี้...” ปรารถนกันต์ตะครุบมือเล็กที่ยกขึ้นข่วนอกเขาให้แนบไปกับ
ความร้อนผ่าวของผิวเนื้อภายใต้เนื้อผ้า “มือคุณไม่ได้หยายแต่คำว่า มือคุณ
ไม่ได้กำลังผลักไล่แต่ลูบลำ เป็นอาการของการยอมรับไม่ใช่ปฏิเสธ”

“หน้าด้าน! สารเลว!”

“เลิกด่า เลิกโว้ยวาย แล้วหัดใช้สมองคิดไตร่ตรองดีๆ ที่ผ่านมา
อารมณ์ร้อนของคุณทำให้อะไรๆ พังทลายไปเท่าไรแล้ว ใช้ ที่ปีก่อนเป็น
ผมที่ผิดต่อคุณ แต่ถ้าตอนนั้นคุณไม่ใจร้อนตัดขาดจากกันจนไม่เห็นแม่แต่
เงา คุณจะรู้ว่า...”

“เลิกพูดเรื่องเงาไว้ค่าสำหรับความทรงจำของฉันสักที ตอนนี้นี้ฉันไม่ใช้ภรรยาของคุณ ไม่ใช่ผู้หญิงของคุณ หากความต้องการทางเพศมันลุกขึ้นมาจนทนไม่ไหวก็รีบใส่หัทกลับไปหาเมียที่บ้าน อย่ามายุ่งกับฉัน!”

แกวกินรีไม่ยอมฟังให้จบ เธอไม่เปิดโอกาสให้เขาได้อธิบายว่า นอกจากเธอเขาไม่เคยมีเมียคนอื่นอีก เขาไม่เคยมีอะไรกับผู้หญิงคนนั้น ทุกอย่างเป็นเพียงการจัดฉากทำให้เข้าใจผิดจากผู้หญิงชื่อจกมา ชาติความรักจนทนเห็นใครมีความรักไม่ได้ ต้องการทำลาย ต้องการสร้างความริ้วฉานเพื่อพิสูจน์ว่ารักแท้ไม่มีอยู่จริง โดยใช้จุดอ่อนเรื่องที่พวกเขาอยากมีลูกมาเป็นเครื่องมือ เพราะรู้ว่าผู้ชายอย่างเขาไม่มีทางทำร้ายลูก แม้จะเกิดจากความผิดพลาดก็ตาม

ในเมื่อแกวกินรีไม่ยอมฟัง ปราณกัณฑ์ก็ไม่คิดขยายความอะไรต่อ เธอไม่อยากรู้ที่ไม่ต้องรู้ ถึงยังไงเรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว เสียใจหรือก็เสียไปแล้ว ความสัมพันธ์หรือก็พังจนไม่เหลือชิ้นดีแล้วเช่นกัน ทุกอย่างย้อนคืนมาไม่ได้อีก จะเหลือก็เพียงแต่อนาคตที่จากนี้เขาจะสร้างมันขึ้นมาใหม่ ทำให้ครอบครัวที่เขาเคยฝันถึงเป็นจริงอีกครั้ง

“มีเมียอยู่ตรงหน้าทั้งคนยังจะต้องไปไหนอีก”

“ฉันไม่ใช่เมียคุณ!”

“เดี๋ยวก็ใช้อีกครั้ง”

“ปราณกัณฑ์!”

“มานี่!”

ปราณกัณฑ์ตัวร่างบางขึ้นอุ้มพาเข้าไปในห้องน้ำพร้อมกับปิดประตูให้เหลือเพียงช่องเล็กๆ พอให้มองเห็นแกวกัถยาบนเตียงได้ เขาวางร่างบางให้นั่งลงบนคานเตอร์อ่างล้างหน้า เลื่อนฝ่ามือขึ้นไปประคองท้ายทอยบังคับให้ใบหน้าแดงแฉงแขนงยื่นรับจูมพิตอันร้อนแรง

ตาเถอะ ตาเขาได้เลยแกวกินรี แต่หนนี้เขาจะไม่ยอมให้เธอตัดขาดจากกันได้อีก ก่อนหน้านั้นเพราะไม่รู้ว่าพวกเขามีแกวกัถยาด้วยกัน จึงคิดว่า

ปล่อยเธอไปให้มีชีวิตใหม่ เธออยากหย่าเขาเช่นนี้ให้ เธออยากหนีหายไปเขาก็ไม่รังควาน เพราะคิดว่าเขาผิดเอง เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นจากเขาเอง แต่ตอนนี้เขารู้แล้วและไม่ยินยอมให้เธอขี้ออกจากชีวิตได้อีก

เธอไม่รู้หรือกว่าตลอดเวลาหนึ่งปีมานี้เขาจมอยู่กับความเจ็บปวดอ้างว้าง โดดเดี่ยว ต่อให้คิดถึงเธอแค่ไหนก็ไม่กล้าตามหา เพราะคิดว่าตัวเองไม่คู่ควร ไม่สมควรยืนเคียงข้างเธออีก

ทว่าตอนนี้มันไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เขามีแก้วกัลยาที่ต้องช่วยกันรับผิดชอบ มีแก้วตาดวงใจที่เฝ้ารอมาอย่างเนิ่นนาน เขาไม่อาจปล่อยเธอไปตามทางของตนเองโดยไม่มีเขาได้อีกแล้ว

“ไปก็!”

แก้วกัลยาผู้ถูกรุกรานและไม่รู้ถึงความคิดของคนกระทำความผิดจนกว่าที่วางสบูมาได้ เธอตัดสินใจส่งมันไปสัมผัสศีรษะคนกระทำอุกอาจเต็มแรง อย่างไม่ลังเลหรือกังวลแม้แต่น้อยว่าอาจส่งผลร้ายแรงเช่นอีกฝ่ายอาจตายได้!

“โอ๊ย!”

ปรากฏกันต์ร้องลั่นพร้อมกับเซถอยไปด้านหลัง น้ำขึ้นเหนียวอุ้นวาบค่อยๆ ไหลจากหน้าผากด้านซ้ายลงมาตามแก้ม ความเจ็บปวดกระจายไปทั่วศีรษะในเวลาอันรวดเร็ว

“ออกไป!”

แก้วกัลยาตวาดพร้อมกับผลักร่างสูงไปชิดผนังอีกด้าน ไม่สนใจเลือดสีแดงสดที่กำลังไหลลงมาเพราะฝีมือตนเอง คนชู้อย่างปรากฏกันต์สมควรแล้วที่จะต้องโดน นี้อย่างน้อยไปด้วยซ้ำ มือข้างที่ยังถือที่วางสบู่กำแน่นพร้อมที่จะฟาดไปบนศีรษะเขอีกครา หากว่ายังไม่ยอมออกไปตามคำสั่ง

“กินรี...”

“กินรี!”

เกล้าเตี้ยรีบผลักประตูห้องแล้ววิ่งเข้ามาดูเพราะได้ยินเสียงตวาด

ของแกวกินรี หลังจากต้องเสียเวลากลับไปขอขงูแจ้ห้องจากพยาบาลหน้าเคาน์เตอร์

“เง้! แงๆ” เด็กน้อยที่ได้ยินเสียงตวาดของมารดาเปล่งเสียงร้องทันที

“เจ้ายา!” แกวกินรีไม่สนใจสองหนุ่มที่คนหนึ่งกุมศีรษะห้ามเลือดพร้อมกับทอดสายตามองเธออย่างเจ็บปวด และอีกคนหนึ่งที่ว่าเข้ามาด้วยสีหน้าเป็นห่วงจับใจ เธอถลาออกจากห้องน้ำไปหาลูกน้อยที่สะอื้นอึกบนเตียง ซ้อนร่างเล็กขึ้นมาแนบอก “โอ้ๆ หม่ามีมาแล้ว ไม่ร้องนะคะ หม่ามีอยู่ที่นี่แล้ว”

“เกิดอะไรขึ้นหมอกัน”

เกล้าเคียรถามเสียงเครียด เขาไม่คิดว่าเกิดเรื่องดีขึ้นอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นปรานกันต์ไม่อยู่ในสภาพนั้นแน่

“ไม่ใช่เรื่องของนาย”

ปรานกันต์ตอบเสียงห้วน เรื่องระหว่างแกวกินรีกับเขาไม่ใช่เรื่องที่เกล้าเคียรจะต้องเข้ามาวุ่นวาย พุดจบก็เดินไปตั้งกระดาดชชชชหน้ากระจกออกมาทำใหญ่ กดบนบาดแผลเพื่อห้ามเลือด ทำทางไม่คณหาต่อความเจ็บขณะที่ก้าวผ่านเกล้าเคียรมาหาสองแม่ลูกที่เตียงผู้ป่วยก็ไม่ลืมิใช้สายตาถ่ายทอดความเป็นปฏิกษีให้อีกฝ่ายรู้ว่า เหตุการณ์ก่อนหน้าได้สร้างความไม่พอใจให้เขาอย่างมาก ก่อนจะหย่อนกายลงนั่งบนโซฟา

ปรานกันต์ไม่พอใจเขา...มันชัดเจนมาก แต่แล้วยังไง นานี่หมอนั้นมีสิทธิ์อะไรที่จะแสดงออกมาแบบนี้

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่ารับกินรี คุณบอกผมได้เลยนะ”

ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นคือความอยุติธรรม แก่เกล้าเคียรจะไม่ร้องไต่ๆ ที่จะช่วยเธอเอาผิดคนกระทำอย่างถึงที่สุด เขาเดินตามออกมาจตั้งปรานกันต์ผู้กลบเกลื่อนพิรุฆไม่มิต เลือดบนศีรษะก็ไหลลงจนชุดปลอดเชื้อสีม่วงต่างเป็นดวงๆ

“ผมว่าหมอกันไปทำแผลดีกว่าไหม เลือดคุณออกไม่ใช้น้อยเลย หรือ

จะให้ผมเรียกตำรวจ ไมค์ลี เรียกพยาบาลให้ไหม”

เกล้าเคียรออกตัวอย่างหวัดดี เขาไม่ได้เป็นห่วงว่าเลือดอีกฝ่ายจะออกจนหมดตัว แต่กำลังประชดอย่างรุนแรงต่างหาก

ปราณกันต์ตัวดวงตาไปมองอย่างเยือกเย็น...

“ไม่ต้องมายุ่ง นายนั้นแหละออกไป นี่ลูกเมียฉัน ฉันดูแลเองได้”
 อย่างมาเป็นหวัดดีหน่อยเลย จุดประสงค์ที่แท้จริงกระจ่างชัดในดวงตา โดยที่ไม่ต้องพูดออกมาสักคำ เขาดูออกมาตั้งนานแล้วว่าเกล้าเคียรคิดไม่ซื่อกับแก้วกนิฐตั้งแต่ยังไม่แต่งงานกัน แอบมีความรู้สึกดีๆ ให้มาตลอดเจ็ดปี และอย่าคิดว่าเขาไม่รู้ ที่ย้ายโรงพยาบาลตามมาก็เพราะคิดว่าจะสามารถช่วยให้เจอแก้วกนิฐได้

“ใครเขาเป็นลูกเมียของคุณ พูดให้มันดีๆ นะ”

ช่วยเอาเขาไปให้พ้นหน้าฉันที...แก้วกนิฐอยากตวาดออกไปแบบนี้จริงๆ ถ้าไม่ติดว่าเกล้าเคียรไม่ใช่คนที่เธอจะสามารถดึงเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องตามใจได้

แวตากลืนยดซึ่งที่ถ่ายทอดออกมาจากดวงตาแก้วกนิฐอย่างไม่ปิดบัง ทำให้ปราณกันต์จุกในหัวใจ ผิดกับเกล้าเคียรที่รู้สึกว่าเขามาถูกทาง เขาควรรีบมือเข้าไปช่วยแก้วกนิฐ

“นั่นสิครับ หมอก็น่าจะลืมนะอะไรไปหรือเปล่าว่าคุณหย่ากับกนิฐแล้วตอนนี้คุณไม่ได้เป็นอะไรกับเธอ แม้แต่แพทย์เจ้าของไข้ ไม่ว่าจะในฐานะหมอหรือฐานะอดีตสามี คุณควรจะให้เกียรติเธอมากกว่านี้”

ในฐานะแพทย์เจ้าของไข้เกล้าเคียรคิดว่าตนเองมีสิทธิ์ที่จะปกป้องคนไข้ของตนเอง ปราณกันต์ต่างหากที่สมควรออกไป ไม่ใช่เขา

“นั่นก็เป็นเรื่องของฉันกับกนิฐ นายไม่เกี่ยว”

“คุณต่างหากที่ไม่เกี่ยวข้อง หมอเกล้าเป็นแพทย์เจ้าของไข้ของแก้วกัลยา และเป็นเพื่อนของฉัน”

แก้วกนิฐจึงใจเน้นสถานะที่เธอมอบให้เกล้าเคียรในรูปแบบที่ปราณกันต์

ไม่มีทางได้รับ และจงใจเน้นสถานะของเขาเพื่อให้อีกฝ่ายจำขึ้นใจ

‘เพื่อนของฉัน’

เป็นครั้งแรกที่เกล้าเศียรรู้สึกดีกับคำนี้ เพราะมันทำให้เขารู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตนเองมีความสำคัญกับแก้วกวีรีมากกว่าปรานกันต์

รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นบนเรียวกปากแพทย์หนุ่ม ความหวังที่ดำมืดมาเนิ่นนานเหมือนจะเริ่มเห็นแสงสว่าง เหตุการณ์เมื่อหนึ่งปีก่อนได้ทำให้แก้วกวีรีตัดเยื่อใยกับปรานกันต์แล้วจริงๆ แม้จะมีหนูน้อยแก้วกัลยา...ช่างเถอะ เขาไม่เฝ้าร้างเลยสักกนิด ขอแค่เป็นสิ่งที่แก้วกวีรีรัก เขาก็พร้อมจะรักด้วยหมดหัวใจ

“หมอเกล้าคะ ฉันขอใช้สิทธิ์คนไข้ ช่วยเชิญหมอปรานกันต์ออกไปจากห้องได้ไหมคะ ลูกสาวของฉันต้องการพักผ่อน” แก้วกวีรีตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากเกล้าเศียร

“คะ...”

“ผมไม่ไปไหนทั้งนั้น”

ปรานกันต์โผล่ออกมาก่อนที่จะเกล้าเศียรจะทันได้พูดจนจบ แล้วเอนหลังไปพึ่งพนักโซฟา ยืนยันเจตนาว่ามันจะไม่ไปไหนทั้งนั้น เขาตั้งใจแล้วว่า จะต้านและจะต้านให้ถึงที่สุด ใครมีปัญหาที่ลองเข้ามาดูสิ

แก้วกวีรีมองอากัปกรณ์อย่างโกรธเคือง ปรานกันต์คิดจะทำอะไร เขาคิดจะสร้างปัญหาและความยุ่งยากให้เธอ หรือคิดจะประสานรอยร้าวที่มันแหลกละเอียดไปแล้วอย่างนั้นจริงๆ นะหรือ

“หมอเกล้าคะ ดิฉันขอเปลี่ยนห้องค่ะ”

ในเมื่อเขาอยากปักหลักอยู่ที่นี่ เช่นนั้นเธอจะไปเอง ไม่ว่าเขาคิดจะทำอะไร สิ่งที่เขาคิดจะไม่มีวันประสบความสำเร็จ

“ได้ครับ ผม...”

“ถ้าคิดว่านั้นคือทางออกก็เชิญ”

ถ้าคิดจะหนีอีกก็ไม่ใช่เรื่องฉลาดเลยนะ เพราะครั้งนี้คนอย่าง

ปราณกันต์จะตามติดไม่ลดละ ไม่ว่าที่นี้หรือที่ไหน เขาพร้อมจะเกาะติดเธอ ไม่ต่างจากวิญญาณที่คอยตามหลอกหลอน

“เช่นนั้นคุณหมอบรรณกันต์จะเอาอย่างไรคะ ถึงจะปล่อยให้ฉันกับลูก ได้พักผ่อน” แก้วกนิรีหมดความอดทนแล้วเช่นกัน เธอหันมาประจันหน้า กับเขาอย่างท้าทาย

“ผมจะดูแลแก้วกัลยาเอง เจ้ายาเป็นคนที่ใช้ของผมตั้งแต่ต้น ผมไม่อนุญาติให้เปลี่ยนแพทย์”

“ถ้าทำแบบนั้นคุณจะถูกไล่ออกจากห้องทันทีใช่ไหม”

“ใช่”

“ได้ค่ะ ดิฉันจะไม่เปลี่ยนแพทย์ เชิญคุณหมอบรรณกันต์ออกไปได้แล้ว” แก้วกนิรีตอบอย่างหนักแน่น เรื่องง่ายๆ แค่นี้ เขาอยากเป็นเจ้าของ ใช้นักก็ตามใจ เป็นไปเลย แต่ว่าคนไข้ยังจะอยู่ให้เขาตรวจใหม่ นั่นก็เป็นอีกเรื่อง

“เกล้าเค็ยรต้องออกไปกับผมด้วย” บรรณกันต์ยังคงใช้สายตาเช่นเดิม กับเกล้าเค็ยร

“ผม...”

“รบกวนหมอบรรณกันต์แล้ว ขอขอบคุณมากนะคะที่สละเวลามาดูแลเรา สองคนแม่ลูก ฉันจะจดจำไว้ไม่ลืมเลยคะ”

“ฉันจะมาเยี่ยมใหม่” เขารู้ว่าที่แก้วกนิรีทำเช่นนี้ก็เพราะไม่ต้องถาก ไรให้บรรณกันต์อยู่ต่อ ถึงจะอยากอยู่ต่อแค่ไหนก็จำต้องตัดใจ เขาหยิบ นามบัตรในกระเป๋าเสือกาวรที่มีพกติดตัวไว้เสมอเผื่อคนไข้ต้องการออก มาวางไว้บนที่นอน “มีอะไรโทร. หาผมได้ตลอดเวลาเลยนะกนิรี อย่าได้ เกรงใจ”

“ขอบคุณค่ะ”

แก้วกนิรีอยากจะพูดมากกว่านั้นอีกนิดว่า ขอขอบคุณมากๆ ค่ะนี่เธอมี เรื่องต้องขอความช่วยเหลือจากเขา แต่ก็ตอบได้เพียงสั้นๆ เพราะบรรณกันต์

มองอยู่

“เชิญหมอกันครับ”

เกล้าเคียรเข้ามาช่วยกินรีจากสายตานั้น เขาผายมือเชิญปราวณกันต์ให้ออกไปด้วยกัน แต่อีกฝ่ายกลับมองมือของคนที่เพิ่งให้นามบัตรแก่อึดใจ ภรรยาหนึ่งๆ ก่อนจะมองขึ้นมาที่ใบหน้า และเลยไปยังแก้วกินรี

“หมอของคุณคือผม มีอะไรโทร. หาผมได้คนเดียวเท่านั้น เบอร์ผมยังเป็นเบอร์เดิมที่คุณจำได้ขึ้นใจ”

ปราวณกันต์เดินเข้าไปคว้านามบัตรของเกล้าเคียรมาขยำเป็นก้อนในกำมือ แล้วก้าวนำเจ้าของนามบัตรออกไปจากห้องเพื่อให้คนไข้ได้พักนอนอย่างที่เขาต้องการ แต่เขาเพียงก้าวออกไปจากห้องเท่านั้นไม่ได้ก้าวออกไปจากชีวิต นับจากนี้แก้วกินรีเตรียมรับการก้าวกลับเข้ามาของเขาคงให้ดีๆ เอะ เขาจะไม่เดินแต่จะพุ่งเป็นดาวหางชนโลกทีเดียว

๕

หนี

“คุณแม่จะพาน้องเจ้ายาไปไหนคะ”

อีกห้านาทีก่อนจะลึบแปดนาฬิกา พยาบาลที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ประจำออร์ดีรับส่งเสียงถามเมื่อเห็นคนไข้ซึ่งได้รับการฝากฝังจากทั้งสองอาจารย์หมอคนดังประจำโรงพยาบาลกำลังจะถูกอุ้มออกไปจากออร์ดี

“เจ้ายางอแรงสงสัยจะแปลกที่แปลกทาง แม้ว่าจะพาน้องไปเดินเล่นหน่อยนะคะ”

แก็วกินรีเอ่ยตามที่เตรียมไว้อย่างไม่ติดขัด ดีที่ไม่ได้ตั้งใจมาแอดมิท จึงไม่ได้มีข่าวของมากมายมาด้วย แม้ว่าจะเสียชีวิตของไข้จำเป็นที่พามาด้วยอยู่บ้างแต่ก็ต้องตัดใจทิ้งไป เพราะอย่างที่ว่า ก้นของไข้เด็กอ่อนแต่ละอย่างถูกที่ไหน แต่มันก็น่าจะคุ้มค่าแหละ ถ้าสามารถช่วยให้รอดพ้นจากหมอบ้าอย่างปราณกันต์ไปได้ หรือไม่หลังจากนี้ค่อยไปเชิร์ชหาเบอร์โทร. หมอเกล้าเศียรจากในอินเทอร์เน็ตแล้วขอให้เขานำมาให้ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายเธอได้ติดต่อฝ่ายการเงินของโรงพยาบาลเพื่อขอชำระส่วนของวันนี้ล่วงหน้าทั้งหมดไปแล้ว

โรงพยาบาลเอกชนส่วนมากสามารถทำได้ เพราะค่ารักษาในแต่ละวันไม่ใช่น้อยๆ จึงไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินก้อนใหญ่วันที่ออกจากโรงพยาบาลทีเดียว เพราะหากเธอขอออกจากโรงพยาบาลวันนี้รับรองว่าแพทย์เจ้าของไข้อย่างปราดกันต์ไม่อนุญาติแน่นอน ถึงจะเป็นโรงพยาบาลเอกชนแต่ก็ไม่ใช่ว่าคนไข้จะมีสิทธิ์ทำตามอำเภอใจได้ทุกอย่าง ต้องขึ้นอยู่กับกรณีวินิจฉัยของแพทย์ด้วย

แกวกินรีดันกระเป๋ามีใบเล็กที่เธอเอาขวดนมบรรจุน้ำและของล้ำค่ามใส่มาด้วยแอบไว้ด้านหลัง ยิ้มหวานเท่าที่จะทำได้ให้พยาบาล

“แม่จะไปแค่แฉะๆ นี่แหละค่ะ เห็นตรงกลางชั้นมีสวนหย่อมด้วย แม่พาน้องเข้าไปได้ไหมคะ”

“ได้ค่ะ แต่คุณแม่อย่าไปนานนะคะ หรือจะให้ดิฉันไปเป็นเพื่อนไหมคะ” พยาบาลอาสาอย่างใจดี

แกวกินรีรีบสายหน้าทันที บ้านะสิ ชีนีให้ไปด้วยแผนกที่เตรียมหนักเสียหายหมด

“อย่าให้ต้องรบกวนคุณพยาบาลเลยคะ แม่ไปเองได้”

“จึ้นก็รีบไปรีบกลับนะคะ ตรงสวนหย่อมลมแรง น้องต้องลมหนาวจะอาการแย่ลงได้”

“คะ แม่จะรีบกลับค่ะ” รีบกลับไปให้ถึงห้องพักให้ไวที่สุดและไปจากกรุงเทพฯ ให้ไวที่สุดเช่นกัน

ตอนนี้อาการแกวกัลยาทุเลาลงบ้างแล้ว และเธอรอจนรับประทานนมมือเย็นเรียบร้อยจึงออกมา ก่อนที่เธอจะหาโรงพยาบาลใหม่ได้ ลูกสาวของเธอจะยังไม่เป็นอะไร

แกวกินรีรู้สึกที่เธอคิดผิดมากจริงๆ ที่ตัดสินใจมาหาหมอที่นี้ ที่คิดไว้ว่าอาจเจอเขาก็ไม่ได้คาดไว้สักนิดว่าปราดกันต์จะแสดงออกเช่นนี้ เขามีลูกมีภรรยาใหม่แล้ว เธอคิดว่าอย่างมากที่สุดเขาก็คงแค่สงสัยแต่คงไม่พยายามสืบหาความจริงหรือต้องการลูกกับเธอ แต่นั่นมันตรงข้ามกับสิ่งที่

เธอคิดทั้งหมดเลย

ปราณกันต์เป็นบ้าไปแล้ว!

เหนื่อยกับแก้วกัลยาป่วยไม่พอ ยังต้องมาเหนื่อยหอบลูกหนีหมอบ้า
อย่างปราณกันต์อีก

แก้วกนิรีเฟลอลชบครามเป็นการลงโทษในความผิดพลาด ที่ผ่านมา
เธอติดตามข่าวคราวของเขาบ้างเพราะตั้งใจว่าที่ใดมีเขาที่นั่นเธอจะได้ไม่
เหยียบเข้าไป แต่เป็นเพราะตัดขาดจากทุกคนที่โรงพยาบาลเก่า เธอเลยไม่รู้
ข้อมูลส่วนตัวใดๆ ของปราณกันต์ ยิ่งเขาเป็นคนไม่ชอบออกสื่อ ไม่เล่น
เฟซบุ๊ก ไม่เล่นไอจี ไม่เล่นทวิตเตอร์ ข่าวเรื่องครอบครัวเขาเลยพลอยหาย
เข้ากลีบเมฆไปด้วย มีเพียงข่าวเรื่องการทำงานของเขาเท่านั้นที่เธอพอจะรู้ว่า
หนึ่งปีมานี้ปราณกันต์ย้ายจากที่ไหนไปที่ไหนและตอนนี้เขาประจำอยู่ที่
โรงพยาบาลใด

“เดี๋ยวพยาบาลช่วยเปิดประตูให้นะคะ”

พยาบาลอ้อมเคาน์เตอร์ไปอำนวยความสะดวกให้ แก้วกนิรีจึงค้อม
ศีรษะเล็กน้อยเป็นการขอบคุณ

“ขอบคุณมากค่ะ”

แก้วกนิรีค่อยๆ ก้าวออกจากวอร์ดช้าๆ ทำที่เหมือนพาลูกเดินเล่น
จริงๆ จนเมื่อหันไปและเห็นว่าพยาบาลไม่มองตามแล้ว เธอเลยทิ้งเสา
น้ำเกลือที่ตั้งเข็มออกจากมือแก้วกัลยาก่อนออกจากห้องนานแล้ว สาวเท้า
เข้าไปในลิฟต์และกดลิฟต์ลงชั้นใต้ดินซึ่งเป็นลานจอดรถทันที

“เจ้ายาของหมามีแก๊งมากเลยคะ อดทนอีกนิดนะคะ หมามีจะพาหนู
กลับบ้านแล้ว”

แก้วกนิรีประทับจุมพิตลงบนแก้มนุ่มนวลของเจ้าตัวเล็กในอ้อมแขน
ผู้เป็นทั้งแก้วตาดวงใจและชีวิต แม้แกจะเกิดมาผิดที่ผิดเวลา แต่ก็ถือเป็น
ของขวัญที่เธอรอคอยด้วยความตั้งใจมาตลอดสี่ปี ลูกคือสิ่งล้ำค่าที่ชีวิตนี้
เธอจะไม่ยอมให้พรากจาก

แก้วกัลยาเป็นเด็กดี เลี้ยงง่าย แก่งรู้ว่าเกิดมาในเวลาที่ไม่ได้สุขสบายเท่าตอนที่ทุกคนรอแค้นด้วยความหวังอีกแล้ว เสียแต่ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงป่วยบ่อย ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่าว่าลูกสาวเหมือนอยากจะมาโรงพยาบาลอยู่ตลอดเวลา ห้าเดือนมานี้พวกเธอจึงเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลเป็นว่าเล่นเมื่อสองอาทิตย์ก่อนก็เพิ่งจะออกจากโรงพยาบาล ครั้งนี้จึงไม่คิดว่าแค่มาส่งของไม่กี่วันจะพานให้เจ็บป่วยเอาด้วย

แต่ถึงรู้เธอก็ต้องมาอยู่ดี เพราะมีทุเรียนที่ตัดแล้วตามออร์เดอร์ลูกค้ารออยู่ ไม่อาจปล่อยให้เสียหายได้ สองวันก่อนคนงานส่งของประสบอุบัติเหตุกะทันหัน บิดามีโรคประจำตัวไม่สามารถขับรถเองได้มาพักใหญ่แล้ว หน้าที่ส่งของจึงต้องเป็นเธอ และเพราะความตื้อตึงจะให้แก้วกัลยา กินนมแม่และตัวติดกันตลอดเวลาตั้งแต่คลอด จึงจำต้องพามาด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในรถของเธอติดคาร์ซีตไว้อยู่แล้ว ไม่ใช่ปัญหาเวลาพาแก้วกัลยาไปไหนมาไหนด้วย อีกฝ่ายหรือก็เหมือนจะอยากมานักหนา ตั้งแต่เคลื่อนรถออกจากบ้านหลังที่เธอซื้อพร้อมสวนทุเรียนเมื่อหนึ่งปีก่อนหลังจากขายเรือนหอซึ่งได้มาตอนหย่า เจ้าตัวเล็กก็ยกมือยกไม้ออกอาการตื่นเต้นมาตลอดทาง คิดว่ารอดแล้วแท้ๆ ดันมาป่วยเอาได้อีก

แก้วกัณริ์ก้มลงพืดแก้มเจ้าตัวเล็กอีกทีอย่างมันเขี้ยวก่อนที่ประตูลิฟต์จะเปิดออกเมื่อถึงชั้นใต้ดิน เธอเดินหารถที่จอดไว้ ใช้เวลาไปพอสมควรเหมือนกันเพราะเธอเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก พอเจอก็เล่นเอาเหงื่อเย็นซึมตามแผ่นหลัง แก้วกัณริ์พ่นลมหายใจยาวๆ เมื่อกดรีโมทและได้ยินเสียง

“ได้กลับบ้านแล้ว”

แก้วกัณริ์พุ่งไปหารถกระบะตอนครั้งที่ใช้เป็นรถขนส่งประจำสวน แต่ใจที่ลิ่งโลดพลันตั้งวูบเมื่อเห็นว่าล้อรถทั้งสี่ข้างแบนแต๊ดแต๋

“มีอะไรให้ช่วยไหม”

“คะ...”

ขณะยืนนิ่งก็ได้ยินเสียงผู้หวังดีที่ยืนมือเข้ามาช่วยอย่างทันท่วงที เธอ จึงหันขวับอย่างยินดี ทว่า...

“มะ...หมอกัน”

ปราณกันต์เลิกคิ้วเข้มข้างหนึ่งขึ้น เขายืนฟังกระโปรงหน้าของรถเก๋ง คันที่จอดฝั่งตรงกันข้ามกับรถกระบะของแก้วกิริรี สองมือยื่นอยู่ข้างสะโพก เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเชิ้ตสีขาวพับแขนขึ้นมาจนถึงข้อศอก กระดุมเสื้อปลด ลงมาสองเม็ด บนศีรษะปรากฏร่องรอยการเย็บแผล

“อาการหนักเลยนะ ยางอะไหล่ก็มีแค่เส้นเดียว แบบนี้ต้องเรียกคู่มือ มาลากไปเท่านั้น จะไปไหนล่ะ ผมไปส่ง”

“มันเป็นฝีมือคุณใช่ไหม”

“ไม่ต้องคิดให้มากความหรอก ยางแบนแต่ตัดแต่พร้อมกันทั้งสี่เส้นได้ ไม่มีทางเกิดโดยธรรมชาติแน่ เป็นฝีมือมนุษย์อย่างแน่นอนที่สุด และมนุษย์ คนนั้นก็คือคนที่ทำเป็นหวังดีตีหน้าชื้ออยู่ที่นี่

“จะปรี๊ดปรั้าใครก็ต้องมีหลักฐานนะ ผมก็แค่ผ่านมาเห็นพอดี” เห็น คนทำจะจะก็เท่านั้น แต่เขาไม่ได้ทำจริงๆ นะสถาบันได้ จ้างคนอื่นทำไมนับ ว่าทำเองนี่

“ต่อแหละ!”

แก้วกิริรีโมโหจนอยากกระโจนเข้าไปข่วนหน้าแหวกอกเขาให้เป็นที่ ขึ้นๆ แต่ที่ทำได้คือสูดหายใจลึกๆ และปฏิเสธความหวังดีจอมปลอมนั้น ตรงๆ แบบไม่เกรงใจ

“นั่นก็ควรจะไปได้แล้วล่ะ ดิฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

แก้วกิริรีหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา ถึงไม่มีเบอร์อยู่ละเวก นี้ แต่รถของเธอก็เป็นยี่ห้อยอดนิยมน ถ้าโทร. เข้าศูนย์บริการใหญ่ต้องได้รับความช่วยเหลือแน่

“แล้วคุณจะไปไหน” ปราณกันต์ยกสะโพกออกจากกระโปรงรถเก๋ง แล้วเดินตรงเข้ามาหา

“นั่นไม่ใช่เรื่องของคุณ” แก้วกีนรีหันหลังหนีไปกดหาเบอร์โทร. ต่อ
 “แต่แก้วก็กลายเป็นคนใช้ของผมและผมยังไม่ได้อนุญาตให้ออกจาก
 โรงพยาบาล”

ปราณกันต์ก้าวตามติดไปคว้าโทรศัพท์จากมือเล็กตื้อๆ แถมยังยึดใส่
 กระเป๋าทางเองตัวเองหน้าตาเฉย

“เอาโทรศัพท์ฉันคืนมานะ!”

“จู้ๆ อย่าเสียงดังขนาดนั้นสิ ลูกหลับอยู่นะ”

ปราณกันต์ก้มลงมองใบหน้าลูกให้ผู้เป็นมารดาได้เห็นว่าอาการกระทำ
 ของตนเองกำลังส่งผลร้ายต่อลูก แต่แก้มแดงๆ ของแก้วก็ฉายาแก้มลงหอม
 ลักที่จริงๆ เลย

“อย่านะ!”

แก้วกีนรีรีบหันหลังหนี ไม่ยินยอมให้ริมฝีปากของคนสารเลวสัมผัส
 พวงแก้มของลูกสาว เขาไม่มีสิทธิ์แตะต้อง แม้แต่หายใจรดใกล้ๆ ก็ไม่ได้

ปราณกันต์ยึดตัวขึ้นมายืนหลังตรงอย่างเสียดาย อีกนิดเดียวเขาก็จะ
 ได้หอมแก้มนุ่มๆ ของลูกที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองแล้วแท้ๆ กลิ่น
 หอมอ่อนๆ แบบเด็กทารกผสานกลิ่นน้ำนมมารดาช่างหอมยั่ววนนั้ก

“มากับผม” เมื่อพลาดจากลูกเขาก็คว้าข้อมือเล็กของผู้เป็นมารดาแล้ว
 ดึงให้ก้าวตามไปที่รถตนเอง

“ปล่อยนะปราณกันต์ ปล่อยฉันนะ ปล่อย ว้าย...”

ปราณกันต์หยุดทันทีทันใด ร่างเล็กหยุดไม่ทันจึงถลาเข้ามาและเขา
 ไม่ปฏิเสธที่จะกอดรัดไว้ทั้งสองมือ พร้อมทั้งดุเสียงเข้มซัดไปหูนุ่มนิ่ม

“บอกแล้วไงว่าลูกหลับอยู่ ต้องทำไงถึงจะเข้าใจ หืม”

“ปราณกันต์!” แก้วกีนรีตวาดลั่น คำพูดเขาไม่เข้าหูไม่เท่าไร แต่พูด
 ก็พูดไปสิ ทำไมต้องกอดหูเธอด้วย

“เมื่อก่อนเป็นเด็กดีจะตาย ทำไมตอนนี้ต้องจ้งเลย”

“ออกไป!”

“แง้...! แงๆ” ใบหน้าเล็กบิดเบี้ยวและเปิดปากกรีดร้องทันทีเมื่อถูกรบกวนการนอนจนต้องตื่น

“เห็นไหม ลูกตกใจตื่นแล้ว”

ปราณกันต์ยื่นคิ้วดำหนิคือนคือที่ไม่ยอมเชื่อฟัง ก่อนจะแยงเจ้าตัวเล็กเข้าสู่อ้อมกอดตนเองเสียเลย จึงยิ่งทำให้คนคือสติหลุดอาละวาดใหญ่โต

“ปราณกันต์! เอาลูกฉันคืนมานะ เอาคืนมา!”

“อยากได้คืนก็ตามมาสิ”

คนหน้าดำหน้าพาเจ้าตัวเล็กในอ้อมแขนเดินหนีไปทางรถตนเอง ไม่ลืมฉวยโอกาสที่ก้มลงหอมแก้มนุ่มที่ย้วยวนจนใจลั่น เขาฝึงจุมูกสัมผัสแก้มนุ่มสุดดมกลิ่นหอมฉุนฟอดีใหญ่ หัวใจที่ห่อเหี่ยวมาหนึ่งปีเต็มๆ ค่อยๆ เบิกบานเลือดที่เคยเย็นชืดค่อยๆ อุณหภูมิไปทั่วกาย

ลูก...ลูกสาวของเขา ลูกที่เขารอคอยมาตลอดสี่ปี

ปราณกันต์เงยหน้าขึ้นสุดจุมูกเมื่อรู้สึกรู้ว่าในดวงตาร้อนผ่าว หัวตาร้อนนุ่มเหมือนบางสิ่งกำลังก่อตัวอย่างรุนแรงและจะทลายออกมาแสดงความอัศจรรย์ตื่นตื่น

“ขึ้นไปนั่งฝั่งโน้น ไม่งั้นผมไม่รอ”

ปราณกันต์ปิดประตูฝั่งคนขับและกดล็อกทันทีเพื่อป้องกันแก้วกินรีดึงประตูเข้ามาไปยื้อแยงลูกสาวในอก เขาเลื่อนกระจกมองแค่นิดหน่อยเพื่อสื่อสารกับเธอ

“เอาลูกฉันคืนมา ปะ...ปราณกันต์!”

แก้วกินรีวิ่งไปคว้าที่จับประตูแล้วขึ้นไปนั่งแทบไม่ทัน ปราณกันต์ไอ้หมอบ้า ไอ้หมอบุเรต ไอ้หมอบุเรต ไอ้หมอบุเรต มันทะออกรถทันทีที่เธอเปิดปากเลย

“นั่งนิ่งๆ เรามีเรื่องต้องคุยกัน คุยจบผมจะปล่อยคุณไปเอง ไม่ต้องคิดจะทำอะไรบ้าๆ เกิดผมบ้าตามขับรถพุ่งชนเสาไฟขึ้นมามันจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมที่ไม่น่าดูชม”

“เอาลูกฉันคืนมา” แก้วกีนรีโมโหจนจะกระอักเลือดออกมาอยู่แล้ว
 “สัญญาได้ไหมล่ะว่าจะไม่หนี ไม่ต้อ” ปราณกัณฑ์หันมาถามจริงจัง
 “ฉัน...”

“ถ้าไม่ก็ไปกันทั้งแบบนี้ คุณก็น่าจะรู้ว่าการอุ้มเด็กตอนซัปรถมัน
 อันตรายแค่ไหน ลูกสาวของเราทั้งตัวเล็กทั้งนุ่มนวล อันตราย อันตรายมาก”
 มันคือการชู้แบบไม่เหลือทางถอยให้เธอแม่แต่น้อย แก้วกีนรีก็ด
 มุมปากจนเจ็บจี๊ด

“ทำไมไม่คุยที่นี้ คุณจะพาเราไปไหน”

“ไปถึงก็รู้เอง” เขาใช้คำตอบเดียวตอบทั้งสองคำถาม “ว่ายังไง จะ
 อุ้มลูกดีๆ หรือให้ผมอุ้มเอง”

“เอาลูกฉันคืนมา” ไม่ยอมรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ

ปราณกัณฑ์ยกยิ้มน้อยๆ ยินยอมส่งลูกสาวตัวน้อยกลับสู่อ้อมอก
 มารดา ชั่วจิตใจที่ความอบอุ่นหายวับไป ก่อเกิดความโหวงเหวงวูบหนึ่งใน
 ออกดั่งหัวใจถูกดึงออกไปด้วย

“คาดเข็มขัดด้วย”

“ฉันทำเองได้”

แก้วกีนรีรับคำว่าเข็มขัดนิรภัยพาดบนตัว ไม่ยินยอมรับความช่วยเหลือ
 จากปราณกัณฑ์ สองมือกอดกระชับลูกสาวบนตักให้แนบเข้าหาอกราวกับ
 ลิงของล้ำค่าที่ทำหายไปแล้วเพิ่งได้คืน

“อย่ากอดลูกแน่นขนาดนั้น ผมไม่แย่งลูกระหว่างซัปรถหรอกนะ”

ปราณกัณฑ์ถอนสายตากลับมามองถนน รู้สึกขมขื่นในลำคอ จึงรีบ
 เลื่อนสองมือที่ถูกปฏิเสธแบบไร้เยื่อใยกลับมาวางบนพวงมาลัยและเคลือบ
 รถออกไปจนพ้นเขตของโรงพยาบาลเข้าสู่ถนนใหญ่